

Jsou legendy,
které neumírají...

TEMNÉ
BRATŘSTVO II

MEČ SEVERU

Host

Luke Scull

TEMNÉ
BRATRSTVO II MĚČ
SEVERU

Luke Scull

Brno 2015

TEMNÉ
BRATRSTVO II MEČ
SEVERU

Luke Scull

Copyright © Luke Scull, 2015

Cover art © Dorothea Bylica

Translation © Ladislav Václavík, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-663-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-664-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-665-6 (Formát MobiPocket)

Mamince

PŘED ŠESTATŘICETI LETY

Slyšel, jak se za ním ostatní řítí mezi stromy. Napůl klouzal po svahu dolů a jeho poničené boty se jen stěží zachytávaly na zmrzlém sněhu. Chladem necítil nohy a připadal si jako to mrtvé jehně, které se mu divoce zmítalo na rameni. Zvířeti z proříznutého hrdla vytékala krev a prosakovala špinavými hadry, které měl mladík na sobě.

Jeden z jeho pronásledovatelů zaklel a poté ze sebe vyrazil vzteklý řev. Prchající si nadhodil mrtvolu na rameni a ušklíbl se. Unikal jim, a to i přesto, že nesl náklad. Viděl, že několik z nich už to vzdalo. Byli to většinou staří muži. Dobře přes třicet.

Získá nějaký náskok a najde si úkryt. Chvilí se bude schovávat a pak si rozdělá oheň. V žaludku mu mocně zakručelo; připomnělo mu to, že letošní zima byla zoufalá. Drsnější než všechny, které pamatoval.

Přeskočil přes spadlý strom a jen tak tak udržel rovnováhu na zamrzlé louži za ním. Vzápětí slyšel žuchnutí a vzduchem se rozlehla nová sprška nadávek — měl za to, že jeden z jeho pronásledovatelů o kmen klopýtl a natáhl se jak široký tak dlouhý.

Pomyslel na to, co se asi stalo s Listem a Rudouchem — nebo lépe Hlouchouchem, jak se rozhodl, že bude svému nešťastnému příteli říkat. Rudouch měl zůstat na stráži a on s Listem plenili statek. Právě když podřízli první jehně, někdo spustil poplach. Ukázalo se, že Rudouch byl stejně zoufalý na stráži jako v kuchyni. Nikdo nechápal, jak se mu podařilo přežít ve Skarnově bandě tak dlouho.

Konečně stromy ustoupily. Teď viděl řeku. Až se dostane na druhý břeh Ledovice, ti tvrdohlaví parchanti už to určitě vzdají, říkal si. Běžel dál a od úst mu v rychlém rytmu odletovala oblaka páry — když se však přiblížil ke břehu, uvědomil si, že je na tom zle. Ledovice ještě nebyla zcela zamrzlá. Vzdouvající se proudy hnětly obrovské kusy ledu, které do sebe narážely s takovou silou, že by rozdrtily dospělého muže. Tu rozběsněnou vodní masu neměl sebemenší šanci přeplavat.

Poslouchal, kde jsou jeho pronásledovatelé, pak zabočil prudce stranou s úmyslem vydat se po proudu a vrátit se oklikou zpět do lesa.

Z lesa vyběhli dva muži a zastoupili mu cestu.

„Zašels příliš daleko, hochu.“ Muž, který k němu stál blíž, lapal po dechu, ale jeho chmurně rozhodný hlas nenechával nikoho na pochybách. Ani ledově blyštivá ocel u jeho pasu.

Neztrácel čas s odpovědí. Místo toho vyrazil kupředu a udeřil muže čelem do obličeje. Slyšel, jak praskají kosti, jak se pod silou nárazu bortí chrupavky. Okamžitě se otočil, setřásl jehně ze zad a zvedl ho jako nouzový štít. Druhý muž z dvojice se rozmáchl, meč mu uvízl v boku zvířete, a než se útočník stačil zatvářít překvapeně, utřžil tři rychlé údery a svalil se k zemi.

Zloděj se shýbl k jehněti a začal z něj vytahovat meč, když vtom do něj kdosi zezadu vrazil a povalil ho na zem s takovou silou, až mu meč i tělo zvířete vyletěly z rukou.

Otočil se, aby na muže, jenž se nenadále objevil na scéně, zaútočil. Byl to nebezpečný protivník, vysoký stejně jako on a o dost těžší. I když byl mladý zloděj na svůj věk neobyčejně silný, nemohl toho druhého dostat na lopatky a pořádně udeřit. Mladík už od něj utržil ránu do obličeje, takže plival krev. Muž ho chytil rukou pod bradou a tlačil ho k zemi. Zloděj se v zoufalém pokusu vzepřel a jen tak tak se vyhnul skále, o kterou mu chtěl protivník roztržít lebku.

V souboji s mužem z Východního sáhu mladík naprosto ztratil pojem o čase. Když se navzájem tloukli na břehu řeky, mohla uběh-

nout minuta nebo hodina, a ani jeden nebyl schopen toho druhého přemocet. Nakonec se od sebe odtrhli, obránce udělal krok dozadu a ztěžka oddychoval.

Mladý zloděj si pozvolna uvědomil, že je někdo sleduje, a otočil se. Hledělo na ně asi tucet tváří. Jednu dobře znal, podlitiny změnily její chlapecké rysy v bezbarvou masku. List.

Jeden z mužů držel Listovi pod krkem dlouhou dýku. Dva další napínali luky s šípem založeným v těživě. Ten, který vypadal nejohroživěji, potřásl hlavou a odplivl si na sníh. „Kde máš ostatní?“

„Ostatní?“ Věděl, o kom ten muž mluví, nebo si to alespoň myslel. Také věděl, že v tom případě to má spočítané.

„Vaše banda. Celej rok už plundrujete osady poblíž Příkra-jiny. Povraždili jste jednu rodinu, když spali, matku i s dětma, všechny.“

Mladík sebou při té vzpomínce trhl. Přejel si hřbetem ruky po tváři a podíval se na krvavou skvrnu, která mu na něm ulpěla. Podíval se nahoru. Nebe ztmavlo jako stará podlitina.

„Čekám na odpověď, hochu.“

Zloděj přimhouřil oči a zahleděl se na mrtvé, rozseknuté jehně ležící na břehu řeky. „To jsem nebyl já. Ani List ani Rudouch.“

„Ty mi tu budeš tvrdit, že vy tři jste práskli do bot, když začalo zabíjení?“

„Je to tak.“

Vůdce bojovníků z Východního sáhu si opět odplivl. „Takže to uděláme po zlým.“ Pokynul muži, který držel Lista. „Utop ho. A pěkně pomalu. Dáme tady přítelíčkoví čas, aby si rozmyslel, jestli nám náhodou nemá co říct.“

Když Lista vlekli k řece, začal se vzpírat. Mladíkův přítel sotva odrostl dětským střevícům a nebylo snadné dívat se, jak se snaží vymanit ze sevření, avšak mladý zloděj neuhnul očima. Ani tehdy když Listovi násilím ponořili hlavu do zpěněné vody.

„Kolik ti je?“ zeptal se velitel, když Listovi opět vytáhli hlavu z vody.

„Šestnáct,“ odpověděl zloděj na břehu. Viděl, jak List drkotá zuby. Vytáhlý chlapec měl co dělat, aby se nadechl, a jeho kůže nabrala ošklivě modrý odstín.

„Hm. Seš skoro ještě kluk a už jsi odrovnal dva moje chlapy. Zmasakrovat tu ženskou a její děcka, to musela být hračka.“

Začínala mu docházet trpělivost. „Už jsem vám řekl — já to nebyl! Jenom jsme kradli zvířata, nic víc. Opustili jsme Skarna a celou jeho bandu, ještě než dorazili do Východova.“

List opět putoval pod vodu. Když byl znovu nad hladinou, oči měl obrácené v sloup. Už se nevzpouzel.

Velitel ukázal na mátožnou postavu. „Je hotovej. Doraz ho a tělo hoď do vody.“

Projela jím vlna vzteku. Měl Lista rád, byl to bystrý kluk, od přírody veselý, i když podřízl hrdlo strýci, aby nemusel strávit další noc v jeho posteli. Když se mladý zloděj přidal ke Skarnovu gangu, List si ho vzal pod ochranná křídla; zachránil ho před nejednou krvavou šarvátkou, vyprovokovanou jeho přehnanou hrdostí.

„Utopíš ho a zabiju tě.“

Muži s luky se mírně pohnuli, šípy na třetivách připravené k výstřelu. Jejich velitel se ošklivě uchechtl a kývl hlavou na muže, který Lista držel. „Utop ho.“

Mladík vyrazil útoku.

Než se nadál, ležel na zemi a hleděl na olovené nebe. Poletující sněhové vločky mu tály na obličejí. Sáhl si na koleno a ucítil, že mu z něj trčí šíp. Objevila se nad ním tvář.

„To bylo hloupý. Statečný, ale hloupý. Chlapi!“

Cítil, jak ho vlečou sněhem ke hřmotné, prudce tekoucí vodě. Hrubě ho otočili a podrželi nad řekou. Díval se přes Ledovici a viděl, jak se Listovo tělo krouť a točí právě jako list, než se konečně ponořilo pod hladinu. Pak jeho samého někdo chňapl za vlasy a vtlačil mu hlavu dolů, dolů do mrazivého ledového malströmu...

„Počkejte!“

Jeho katové zaváhali a podrželi mu hlavu těsně nad vodou. Cívěl do její divoké hlubiny.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se hlas. Byl hluboký a mocný, zdálo se, že se obrací přímo k odsouzenému. Ten nepatrně natočil hlavu a viděl, že k němu mluví onen hromotluk, se kterým se předtím rval.

„Záleží na tom?“ Velitel byl viditelně rozmrzelý. „Je to loupežník. Zabte ho a zbavte se ho.“

„Ten kluk má v sobě oheň. Oheň a ocel. Mohli bysme z něho něco kloudného ukout. Duchové vědí, že v Tvrzi potřebujeme bojovníky.“

„Je to chladnokrevný zabiják. Vrah dětí. A navíc právě schytlal šíp do kolena. Z takovýho zranění se dostane jen málokdo.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Zadržel dech, pod ním běsnila rozbouřená Ledovice.

Téměř něžně na něj sáhla čísi silná ruka a otočila jej. „Ještě jsem se nesetkal s klukem, kterej se umí prát tak jako ty. Zvlášť když je polomrtvej hlady. Zeptám se tě znovu: Jak se jmenuješ, hochu?“

Hleděl na svého zachránce. Mužova tvář nesla několik menších šrámů z dřívějších půtek, ale jeho oči neprozrazovaly žádný zlý úmysl ani vztek. Jen jakousi zvědavost.

„Jmenuju se...“ řekl mladík pomalu a snažil se neomdlít bolestí. Setřásl si sníh z víček. „Jmenuju se...“ řekl znovu.

„...Kayne.“

DIVOKÝ KRAJ

„Kayne.“

Drsný hlas ho vytrhl ze spánku, jako kdyby mu na hlavu vylili kbelík ledové vody. Vlk dokázal jeho jméno svým chraplavým hlasem vyslovit na sto různých způsobů a při každém z nich Kaynovi tuhla krev v žilách. Jeden pohled na Jerekův holý, ožehlý obličej ho stačil utvrdit v přesvědčení, že se brzy stane něco špatného.

„Loupežníci?“ vypravil ze sebe tiše. Jerek přitakal a zamračil se do ustupující noci. Pochmurný válečník již vytáhl své dvě sekery, kruté nástroje smrti, které vzaly více životů, než mohl Kayne spočítat.

Starý Horal se bolestivě postavil na nohy a protřel si ospalé oči. Ani nerozdělávali oheň, nebylo proč. Vrcholilo léto, a navíc doufali, že nepřilákají pozornost. Doufali, že se vyhnou situaci, jako byla tato.

Tasil svůj široký meč a zapátral očima ve tmě. Velký kulový, sakra, pomyslel si rozmrzele. Oči ho zlobily čím dál víc.

Naopak Jerekovy smysly se zdály ostré jak nikdy předtím. Jeho přítel proseděl na stráži mnohem delší dobu, a i když o tom ani jeden nemluvil, Kayne se začínal cítit provinile. Pocitu viny je vždy právě tolik, kolik je ho člověk schopen unést. A čím starší člověk je, tím těžší je i jeho břemeno.

Kdesi poblíž praskla větévka. Vzduchem prosvištěl šíp a s tupým úderem se zabodl do trávy šest stop od místa, kde stáli přivázaní koně. Zafrkali a nervózně přešlapovali na místě.

Kayne si povzdechl. Lukostřelce nenáviděl. Byli podle jeho soudu jen o něco lepší než čarodějové, ačkoli přinejmenším většina z nich měla tu slušnost a neproměňovala se kolem oblečená v něčem, co jejich stav jen předstíralo, jak to bývá zvykem u čarodějů. Temnými úžlabinami jeho mysli se zamihotal útržek snu, z něhož jej Jerek právě vytrhl, a sklouzl pohledem ke svému levému kolenu. Při vzpomínce na dávnou bolest sebou trhl.

Jerek pokynul doleva, přikrčil se a odplížil se pryč; kličkoval přitom ze strany na stranu. Kayne jej následoval, i když ho stálo úsilí sehnout záda, která se ozvala krutou bolestí.

Zdálo se mu, že stíny před ním se hýbou. Loupežníci se obvykle přemísťovali v malých skupinách, aby mohli tvrdě a prudce udeřit a rychle prchnout. Nebylo pravděpodobné, že jich bude hodně. Jestli se jim podaří jednoho nebo dva porazit, ostatní se hned rozutečou.

Vtom ucítil, že se napravo cosi hýbe. Zapomněl na koleno, ve kterém mu skřípalo, vrhl se v kotoulu k zemi a opět se postavil s mečem vysoko nad hlavou připraven rozseknout vedví kohokoli, kdo by se ukázal.

Byl to však jen Jerek a oči mu blyštěly přízračným světlem. Vlk si odplivl do trávy a zavrtěl hlavou. „Vzali roha,“ řekl. „Nejlíp, když pudem dál. Nemá smysl čekat, až na nás udeřej za bílého dne.“

Kayne přikývl. Oba muži z vlastní nedávné zkušenosti moc dobře věděli, že ve Zlozemi byli loupežníci vždy nebezpeční.

Vrátili se k tábořišti, kde zjistili, že jejich vaky jsou pryč.

„Ti kretění nám čmajzli věci,“ zavrčel Jerek, který pro ostré slovo nikdy nešel daleko. Zvedl ruku a začal se tahat za vousy, což dělal pokaždé, když byl jen krůček od toho, aby vybuchl hněvem.

Kayne zavřel oči a opřel se o meč. Takový začátek jejich putování nevěstil nic dobrého. Uběhly tři týdny od chvíle, kdy vyrazili z Dorminie, a rány, které utržili během bitvy o město, je přinutily chvíli si odpočinout. Zvláště Jerekova zranění byla ošklivá — nejméně dvě zlomená žebra a našťápnutá lícní kost. Ale Vlk by raději

omdlel v sedle, než aby zůstal o týden déle. Jerek nesnášel davy lidí. Nesnášel měkké pohodlí lidí z Nížin. Popravdě nesnášel téměř úplně všechno.

„Aspoň že máme koně,“ zabručel Kayne. Přešel k nim a lítostivě kroutil hlavou. „Mohli bysme se vrátit do Popelova a doplnit zásoby,“ navrhl, i když věděl, jaká bude odpověď.

Jerek po něm střelil zlým pohledem. „Tam já nejedu. Hrůza a děs, ta díra.“

O tom se s ním Kayne nemohl přit. Popelov ke svému názvu nepřišel náhodou. Na nejsevernějším vazalském městě Dorminie se usazoval černý prach, který sem z Pekelných hor přinášely divoké vichry, a pronikl do všech jeho koutů. Nebylo to místo, kam by se oba muži kdy chtěli vrátit.

„Takže asi jedem dál,“ řekl Kayne, zasunul meč a vsedl na koně. S přicházejícím ránem se obloha vyjasňovala a půlnoční modř bledla do kovově šedé. Kayne pohledem zkoumal okolí a Jerek se zatím vyšplhal na svého černého hřebce, jenž svůj láteřící náklad snášel s klidem, který by jeho původního podkoního jistě překvapil. Se zvířaty Jerek vycházel lépe než s lidmi.

Na míle daleko se před nimi ve všech směrech otvírala rovinatá krajina. Divoká tráva na ní soupeřila s dubovými, jilmovými a březovými hájky. Denní světlo brzy odkryje jejich třpytivé, zlaté a zelené odstíny.

Kayne věděl, že dál na severu tyto živoucí barvy pohasnou. Tráva prořídne a zšedne a místo stromů porostou keře, než skutečně dorazí do Zlozemě — šírého neplodného kraje, jenž kdysi, v časech před vypuknutím Války s bohy, býval domovem kočovného kmene Yahanů, chovatelů koní. Naposledy když tudy s Jerekem projížděli, se krajem potulovaly hordy loupežníků. Vzhledem k hromadám mrtvol, které za sebou zanechali, si Kayne domyslel, že král banditů nebude v náladě, aby je vítal s otevřenou náručí.

Cestou s obavami sledoval Jereka. Zdálo se, že Vlk má bolesti. Pravděpodobně se ozývalo jedno z jeho zranění. Kayna stále bolely

jeho vlastní rány, hlavně jizva po bodnutí nožem do břicha, která hrozila, že začne hnisat. Maso srostlo bez jakékoli infekce, ale jizva stále mokvala. Nedělal si s tím velkou hlavu. Některé rány se neza-
hojí nikdy, rány, které tlejí hluboko v duši a nakonec člověka zlomí
snadněji než jakákoli tělesná újma. Duchové věděli, že on sám si
takových jizev nese dost, ale zprávy, které dostal v Šedoměstě, mu
dodaly naději, že ta největší z nich by ho nemusela pronásledovat až
do hrobu. Poprvé za mnoho měsíců měl nějaký cíl. Měl pro co žít.

Pustil uzdu a stiskl měšec s mincemi, který mu visel u pasu. Čtyřicet zlatáků a hrst stříbrňáků — slušný obnos pro kohokoliv. S Jerekem si prošli peklem, aby ho vydělali. Člověk neosvobozuje město od tyрана každý den. V Trinu si udělal přátele, potkal dobré lidi — a několik poněkud méně dobrých, ale zajímavých. Za jiných okolností by možná podlehl pokušení zůstat. Místo toho s Vlkem odjeli z Dorminie, jakmile nabyli své odměny. Druhý poklad ukrytý ve váčku změnil všechno. To byl důvod, proč se vracel na sever. Zpátky do Klyhor. Zpátky do míst, kterým kdysi říkal domov.

„Kayne.“

Jerek ukázal na houštinu stromů přímo před nimi. Kayne se na své hnědé klisně nahnul dopředu a přimhouřil oči, ale neviděl nic než nezřetelnou zelenou skvrnu. Zklamaně zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na dobu, kdy si myslel, že ve třiceti je člověk starý. Že před čtyřicítkou má člověk to nejlepší za sebou. Že dny, kdy byl muž schopen boje, by měly být před padesátkou dávnou historií, pohádkami, které bude vyprávět svým vnoučatům. A on už přitom načal šestou dekádu, dělá pořád tytéž hlouposti jako zamlada, až na to, že se mu rozpadá tělo a vymočít se je drsnější bitva než zabít muže.

Zatáhl za uzdu a zařadil se za Jereka. Obrátili se k háji zády a pobídlí koně do cvalu. O chvíli později zpoza stromů vyrazila skupina ozbrojenců na koních. Napočítal jich pět a Jerek zamručel, aby ho upozornil na další tři, kteří vyrazili z houští před nimi.

„Bez boje přes ně neprojdeme,“ řekl Kayne a ostražitě si muže prohlížel. Oba Horalové pobídlí koně, vítr Kaynovi províval šedivými

vlasý a Jerekovi tančil po holé lebce. Kayne se odvážil ohlédnout. Jezdci, kteří je pronásledovali, se rychle blížili. „Do hajzlu,“ zamumlal.

Banditům nikdy neuniknou. Koně, na kterých Horalové jeli, měli slušný rodokmen, ale zvířata z těchto stepí byla vyhlášená po celém světě. Když Yahanské kmeny náhle zmizely, králi banditů spadli do klína nejvybranější koně v zemi.

Tři z jezdců je dohnali, cválali po jejich boku a snadno s nimi drželi krok. Velitel zvedl ruku způsobem, v němž bylo cosi podezřele pyšného. „Vzdejte se!“ zvolal dramatickým hlasem. „Stůjte, je-li vám život milý.“

Jerek přimhouřil oči a odplivl si. Poslední, co by ho napadlo, je vzdát se, pomyslel si Kayne. Pravděpodobnější bylo, že má v úmyslu prosekát si krvavou cestu přímo skrz ně.

Ztišil hlas a doufal, že ho uslyší jen Jerek. „Měli bysme si to raději odbyt na zemi. Jsou čtyři na jednoho a já soubojům na koních moc nefandím.“

Na okamžik si pomyslel, že ho jeho druh nebere na vědomí, ale o několik vteřin později Jerek škubl uzdou a jeho hřebec prudce zastavil. Kayne udělal totéž a doufal, že se právě nedopustil strašného omylu.

Seskočili z koní a bandité je pomalu obestoupili. Velitel se s ladnou obratností svezl ze sedla, a dokonce se u toho snažil rychle uklonit, k Jerekově viditelné nevoli.

„Nuže.“ Velitel banditů si mnul jemný knír; havraní vlasý měl svázané do culíku a za pasem, pevně obepnutým koženým brněním, mu třel jílec překrásně zdobeného meče. Kayne potlačil kýchnutí, v nose jej zašimrala banditova pronikavá vůně. Muž byl cítit voňavkou.

„Nuže,“ opakoval uhlazený psanec. Krátce se usmál a odkryl zářivě bílé zuby. „Tak se mi zdá, že tu máme loupež. Rád bych řekl, že jste nám dali při pronásledování zabrat, ale byla by to lež.“

Kayne pozoroval Jereka koutkem pravého oka. Vlk skřípal zuby, zbývaly už jen vteřiny, než vybuchne vzteky. Ten hejsek mu pořádně leze na nervy, pomyslel si Kayne.

„Mám návrh,“ řekl Kayne opatrně. „Za pár mincí si u vás koupíme bezpečný průjezd. Vy nám pak hezky zamáváte a půjdem si každé svojí cestou, všechno pěkně v klidu.“

Velitel banditů zvedl ruku a zamyšleně si promnul bradu. „Vidím, že znáte naše zvyky. Ten měsíc, co máte u pasu, vskutku bohatě postačí. Stejně jako vaše zbraně — o dobrou ocel je v tomhle kraji pořád nouze.“

„Běž do prdele.“

Všichni přítomní okamžitě pohlédli na Jereka.

„Žádný buzně svý sekery nedám,“ vysvětlil Vlk trochu zbytečně.

Když všude kolem nich zasvištěla ocel tasených mečů, snažil se Kayne nedat na sobě znát zoufalství. Veliteli banditů se musí nechat, že po meči nesáhl. „Mám za to,“ řekl kníratý vyděděnec pomalu, „že jste v situaci, kdy nemůžete odmítnout.“ Ukázal na váček, který Kaynovi visel u pasu. „Co v tom máš, starochu?“ zeptal se laskavě.

Kaynovy modré oči se po těch urážlivých slovech zúžily, přesto však měsíc odvázal a otevřel, aby se všichni banditi mohli podívat na jeho trpytivý obsah. „Čtyřicet zlatáků,“ řekl a snažil se, seč mohl, aby jeho hlas zněl stále přátelsky. Na ukázkou váčkem potřásl, ale v rozrušení svůj pohyb špatně odhadl a opravdový poklad, který uvnitř skrýval, se vysypal na trávu.

Sakra. Nevěděl, jestli se má smát nebo plakat, a tak nasadil úsměv maniaka.

„Čtyřicet zlatáků — a co ještě? Sbíрка drahokamů, no ne?“ Bandita se zachechtal sytým, hrdelním smíchem. Ukázal na raneček, jenž ležel zabalený v látce. „Co to před náma schováváš? Dej to sem.“

„To nemůžu udělat,“ odpověděl Kayne. Nyní zněl jeho hlas jak ze železa, tvrdě a ostře. Při vši vůli nemohl jinak, i když věděl, kam

to povede. S Jerekem se na sebe podívali a v té chvíli jim bylo jasné, co se bude dít.

Velitel banditů si opět povzdychl, očividně si celé to drama užíval. Zavrtěl hlavou s předstíranou lítostí. „V tom případě si to vezmeme násilím.“

„Strýčku,“ pípl jakýsi hlásek. Byl to ten nejmladší z banditů, hoch stojící veliteli nejbližší. Kayne si ho zamračeně prohlédl. Byl to mladík sotva odrostlý chlapeckým rokům, vytáhlý, se zelenýma očima a jasně zrzavými vlasy. Příliš mladý pro takovou společnost.

„Ticho, Bricku.“ Velitel pohrdavě mávl rukou.

„Ale ti muži...“ zkusil to Brick znovu. Starší bandita se k němu naklonil a vrazil mu pohlavek.

„Řekl jsem ticho. Co je to za způsoby? Nevychoval jsem tě, aby se z tebe stal barbar. Jako tahle hovada.“

„To jste trochu přehnal, šéfe,“ řekl jeden z banditů s náznakem výčitky v hlase.

Velitel zvedl obočí. „Myslel jsem ty Horaly.“ Položil ruku na jílec meče. Druhou rukou si teatrálně přejel přes krk. „Zabte je.“

Brodar Kayne vyhodil měsíc s mincemi do vzduchu.

Přeletěl banditům stojícím v kruhu nad hlavou; jejich hladové oči se přísály ke zlatu, které se z váčku sypalo, jak mouchy ke zdechlině. Ztráta pozornosti trvala jen okamžik, ale za tu krátkou dobu se stalo několik věcí.

Kayne sáhl dozadu, vytáhl meč z pochvy a nejbližší stojícímu banditovi setnul hlavu. Vzduchem proletěla rotující sekera a s tupým úderem se zabořila do hrudníku banditovi, jenž stál naproti Jerekovi. Na šokované tváře mužů po obou jeho stranách vystříkla krev a on se svalil jako pytel brambor. Vlk na ně vzápětí udeřil a zbývající sekerou roztínal kůži i kosti.

Na tento neočekávaný zvrat reagoval pouze velitel banditů a rychle se vyšvihl do sedla. Kopanci pobídl koně a vyrazil trysek pryč, ani se neohlédl.

Jeden bandita vyrazil ke Kaynovi s rozmáchnutou šavlí a nepsmyslně ječel, jak to často dělávají muži, kteří nikdy nebyli v opravdovém souboji. Kayne odrazil jeho neobratný sek, zasadil muži kopanec do břicha a bandita se skácel k zemi. Ještě se v zoufalé snaze natahoval po zbrani, ale pak už starý válečník dokončil dílo.

Kaynovi nad ramenem prosvítl šíp. Brodar si přidřep a zatnul zuby v křečovitě bolesti, která mu vystřelila do zad. Brick, ten mladík, opět sahal do toulce, ve smaragdových očích výraz naprostého děsu. Druhý bandita už napínal svůj luk. Mířil přímo na Kayna.

Koutkem oka zachytil kovový záblesk a lukostřelcova hlava se zničehonic rozprskla jako meloun v gejzíru krve a úlomků kostí. Tělo se svezlo k zemi a z beztvaré hmoty, která bývala mužovou hlavou, trčela rukojeť Jerekovy sekery.

Zbýval už jen jeden bandita.

Kayne se podíval Brickovi do očí a nepřestával ho probodávat pohledem, zatímco mladík s pihovatými rukama zápolil s lukem. Byli od sebe na třicet stop. „Umíš to s tím aspoň trochu?“ zeptal se Kayne bodře a oťel si meč o mrtvolu u nohou. Jerek se kousek po kousku blížil k sekerě zabořené v hrudi prvního muže, kterého zabil.

„Dost dobře,“ odpověděl Brick s obdivuhodným přesvědčením. Podařilo se mu nasadit šíp a napnout tětívu.

„Už jsi mě jednou minul,“ řekl Kayne klidně. „Uděláš nejlíp, když se tentokrát strefíš. Nepočítej s tím, že ještě dostaneš jednu šanci.“ Tak, aby to hoch viděl, kývl hlavou k Jerekovi, jenž se pomalu shýbal pro svou zbraň s příslibem smrti v zachmuřené tváři.

Viděl, že chlapcova rozhodnost začíná dostávat trhliny. „Nechci zemřít,“ řekl a jeho hlas zněl velice mladě. Divoce se rozhlížel kolem sebe po mrtvolách svých druhů. Hleděl na rozdrcenou hlavu muže, jemuž z proražené lebky vyhřezly cáry mozku.

„To nechce nikdo z nás. Ale vokrátat lidi, to je nebezpečný.“

Brick skákal pohledem z Kayna na Jereka a zase zpátky, lukem v rukách trhavě mířil hned jedním směrem, hned druhým, jak se

snažil udržet oba dva muže na mušce. „Já vím, kdo jste. Vy jste ti Horalové, co pobili tucty Asanderových mužů. Král banditů vypsal na vaši hlavu odměnu.“

Kayne si povzdechl. „Jo,“ odpověděl, „to jsme my.“

„Já odjedu a ani se neohlídnu,“ řekl Brick zoufalým hlasem. „Nikomu neřeknu, že jste tady. Máte moje slovo!“

Na to je trochu pozdě, hochu. Nechám tě jít a ty na nás pošleš všechny zlozemský bandity.

Kayne poklesl na mysli, když si uvědomil, co se musí stát. Zatvrdil se, pomalým krokem přešel k chlapci a pak napráhl zkrvavenou ruku. „Dej mi ten luk a jsme si kvit.“

Brick zaváhal a povolil tětivu. Brodar Kayne s výrazem vděčnosti pokývl hlavou a luk si vzal.

Druhou rukou pak Bricka prudce udeřil do tváře.

„Měli bysme mu zakroutit krkem. Jakýpak copak.“

Kayne se poškrábal na zarostlé bradě. Vrhł letmý pohled na hvězdy nad hlavou, pak dolů na sténající postavu přivázanou k sedlu na vedlejším koni.

„Je to ještě kluk.“

„Tys v jeho letech zabil člověka, Kayne, moc dobře to víš.“

Jerek nebyl zrovna nadšený, když zjistil, že Brick stále dýchá. Teď už byl Vlk klidný a běsnící vztek nahradila trucovitá zlost. Ta, jak Kayne ze zkušenosti věděl, s Jerekem nějakou tu dobu pobude.

„Čítám, že uděláš nejlíp, když nebudeš věci měřit podle mě.“

Jerek si odplivl. Jeli mlčky dál, stále severním směrem do divokých končin ležících za Trinem. Ještě den nebo dva a budou ve Zlozemi.

„Král banditů na nás nezapomněl,“ řekl konečně Jerek. „Dost možná že jeho bratránek Pětibřich taky ne. Slyšels kluka. Vypsali na nás odměnu.“

„Já vím. Na tom teď nesejde.“

„Strejda toho kluka se po něm bude shánět taky. To tě nenapadlo?“

„Ale jo.“

„A?“

„Na tom teď nesejde.“

Jerek zavrtěl hlavou a jeho holá lebka se mu leskla v měsíčním světle. „Stává se z tebe echtovní stará čůza, fakt že jo.“

Kayne si povzdechl. „Co s člověkem udělá stáří.“

Jerek místo odpovědi odfrkl.

O hodinu později uvázali koně a rozbili tábor. Bricka vzali ze sedla a položili ho na zem. Hoch měl na tváři velkou fialovou modřinu, ale nic vážného to nebylo. Kayne smutně potřásl hlavou. Bývaly doby, kdy pravým hákem zaručeně lámal lícni kosti.

„Spíš?“ Zacloumal koženým vakem s vodou a pokropil Brickovu tvář několika kapkami.

„Ech, dejte mi pokoj.“

Jerek nakopl Bricka ne zrovna jemně do žeber. „Hni se, ty mrcho líná.“

„Au! Kde... kde to jsem?“

Kayne si ukousl chleba a žvýkal ostošest. „Rád bych ti řekl, že mezi přáteli,“ řekl mezi dvěma sousty. „Ale skutečnost je taková, že seš náš zajatec a uděláš nejlíp, když se budeš řídit tím, co ti řeknem, jinak je víc než pravděpodobný, že tě zabijem.“

Dal Brickovi chvilku, aby si uvědomil význam těch slov. „Kde je můj strýc Glaston?“ zeptal se chlapec.

„Jak vycítil potíže, uháněl jak vyplašený jelen. Zbabělec se vším všudy, ten tvůj strejda.“

„Není to žádný zbabělec! Je to ten nejchytřejší člověk, jakého znám.“

„Dost chytřej na to, aby si zachránil kůži, to se musí nechat.“

„Vy mi nerozumíte,“ řekl Brick. „Asander, král banditů, by mě býval zabil, nebýt jeho.“

„Ty seš na štíru s králem banditů?“

Brick zakroutil hlavou a sáhl si na pohmožděnou tvář. „Prchali jsme před ním na jih. Chtěli jsme jen vaše jídlo a peníze, jedno kolik. Nejsme vrazi.“

Kayne zvedl husté obočí, ale rozhodl se, že to nechá být. Chvilí mlčel a pokoušel se vymyslet, jak to v budoucnu udělat, aby hoča nemuseli zabít. „Dobrá, Bricku,“ řekl. „Uděláme to takto. Pojedeš s náma, provedeš nás tímhle krajem. Budeš dělat, co ti řeknem, a můžeš mít svýho koně zpátky, až dorazíme k Purpurovým kopcům.“

„Strýček Glaston mě jen tak neopustí.“

„Pak mu budeš prostě muset vysvětlit situaci, až se zase ukáže. Rozvážu ti nohy, ale ruce prozatím zůstanou svázané.“

Rozřízl lano kolem Brickových nohou a pak mu podal patku chleba a kožený vak se zbytkem vody. Chlapec se lačně pustil do jídla a vše kousal jen na pravé straně. Kaynovi bylo mladého bandity chvíli líto. Smutně potřásl hlavou při vzpomínce na mladé tělo, které před všemi těmi lety zmizelo v Ledovici.

Jerek se staral o koně. Kayne natáhl na zem své rozbolavělé tělo a opřel se zády o dubový kmen. Pak sáhl do měšce u pasu a chvíli v něm šátral. Zdál se mu lehčí než dřív — v souboji s bandity o hrst mincí přišli. Pomyslel si, že to byly dobře vynaložené peníze.

Velmi opatrně vytáhl z váčku látkový raneček. Ochranné plátno bylo po boji potřísněné krví, ale ke své úlevě zjistil, že obsah balíčku zůstal nedotčen.

Jemně si vysypal předměty do dlaně a prohlížel si je. Jeho tři nejvzácnější poklady.

Pramínek Mhaiřiných vlasů, čokoládově hnědých.

Prsten, který mu dala k obřadu jejich oddání: prostý kroužek stříbra. Navzdory uplynulým letům byl stále jasný.

Nožík, který vyrobil pro Magnara: tradiční dárek otce synovi ke čtrnáctému výročí jmenování, kdy se z chlapce úředně stává muž. Jemně přešel prstem po tupé čepeli.

Jerek se vrátil a Kayne si všiml, že mírně kulhá. Vlk nejspíš přišel v boji k dalšímu zranění. Nezmínil se o tom. Nikdy to nedělal.

Kayna zalila nová vlna pocitu viny, strašlivá tíha pravd, které tak dlouho skrýval.

Jerek se na něj zadíval a jeho zjizvený obličej byl nečitelný. Jestli si Vlk všiml, že Kaynovi se draly slzy do očí, nedal na sobě nic znát. „Najdem ji,“ řekl prostě. Zul se a sotva se položil na zem, začal chrápat.

Kayne předměty v ruce opět zabalil a opatrně je vložil zpět do váčku. Ohlédl se po Brickovi, který hleděl do noci a patrně si lámal hlavu, kdy se jeho strýc asi vrátí a pokusí se ho zachránit.

Uvelebil se co možná nejlépe a pak se také on, pohodlně usazený, zahleděl do divočiny. Jeho slábnoucí oči co chvíli zabloudily k severu.

Tisíc či více mil daleko na něj čekala jeho žena, o které si až donedávna myslel, že nežije. Mhairu najde a potom urovná věci mezi sebou a svým synem, bude-li to možné. A pak si vyřídí staré účty se Šamanem.

Po dvou dlouhých letech se Meč severu vrací domů.

ČÍM VÍC SE VĚCI MĚNÍ

Loděnice byla plná lidí; na velký, páchnoucí dav tu pražilo odpolední slunce. Většina přítomných vypadala chudě a zoufale, i když Polomágu Eremulovi vrtalo hlavou, jestli nějací ti „dobrovolníci“, kteří se v docích mačkali, nejsou ve skutečnosti unudění synové kupců hledající vzrušení a dobrodružství.

Obyvatelé města zůstali opodál a s truchlivým výrazem sledovali, jak se jejich milovaní sunou po lávkách k obrovským lodím odevzdaně se pohupujícím v přístavu. Zanedlouho vyplují na západ přes Hromové moře k Nebeským ostrovům. Zdálo se, že většinu z nich tato vyhlídka děsí. Jeden či dva vypadali podivně dychtivě. Eremulovy tenké rty se zkrčily opovržením.

Doufají, že se z ostrovů vrátí bohatí. Člověk už musí být pořádný kus vola, aby strčil hlavu do oprátky a čekal, že z něj kat udělá prince.

Od Salazarovy vraždy uběhl měsíc. Během té doby si Eremul jasně uvědomil, že nový vládce nad Dorminií není žádný spasitel, žádný štědrý dárcce hnaný touhou konat dobro ve prospěch ostatních. Pokud šlo o jeho názor, ve městě se jednoduše vystřídal jeden tyran za jiného. Bílá paní z Thelassy měla totalitní sklony stejně jako před ní Salazar. Jen její metody byly rafinovanější.

„To vy jste ten Polomág?“ řekl kdosi za ním a ospale přitom protahoval slova. Eremul otočil krkem a zamračil se na chlapíka s kulatou tvář, který na něj úlisně cenil zuby — kupec, soudě podle výstředního purpurového kabátce, v němž se těsnala jeho tělnatá

postava. Jen zlaté knoflíky určitě stály malé jmění, z něhož by se nakrmily tucty hladovějících krků v chudinské čtvrti Warrens.

Eremul otočil pojízdnou židli a útlým prstem ukázal na šat přehozený přes pahýly dolních končetin. „Znáte nějakého jiného čaroděje, který by byl tak děsivě zmrzačený?“

Kupcovy vodnaté oči se mírně zúžily. „Ne.“

„V tom případě byla vaše domněnka správná: jsem vskutku Polomág.“ Poposedl si na nepohodlné židli. Vlhká látka jeho šatu se mu ve spalujícím žáru lepila k zadku. Než pojedje do Obelisku, bude se muset znovu umýt.

„Jste hrdina,“ řekl kupec, jenž odmítl pochopit narážku a jít si po svých. „Slyšel jsem, že tyrana museli seškrábat z ulice, když jste to s ním vyřídil.“

Eremul si povzdychl. Jeho nové postavení ho začínalo unavovat — zvlášť proto, že se zakládalo na nehorázné lži.

„Koukněte na všechny ty statečný průkopníky, jak se chystají vyplout,“ pokračoval kupec. „Důkaz nezkrotného ducha tohoto velkého města.“

Dívali se na řadu mužů a žen přecházejících přes lávku do karaky, která právě kotvila v doku. Všechny lodě byly z Thelassy a pyšnily se jmény jako *Panenská cestovatelka* a *Vládkyně moří*. Jejich vlajky zplihle visely v odpoledním slunci.

„Skoro bych si přál, abych mohl ject s nima,“ prohlásil kupec. „Nebeský ostrovy jsou prej zlatej důl.“

„Z kterého toto město neuvidí ani halír.“ Eremul nedokázal potlačit vztek v hlase. „Bílá paní si už ukrojila pořádný kus z dorminijského bohatství, jak dokládá ozebračená šlechta, která osnuje vzpuru.“

„Vy jste proti, aby ti příživníci s výsadama přišli o majetek?“ Kupec se tvářil překvapeně.

Eremul se zamračil. „Naopak, mně se ten nápad *zatraceně* líbí. Ale všímám si, že ani jeden jediný zabavený halír se nedokutálel k příslovečnému muži z ulice. Chudí jsou na tom hůř než za Salazara.“

Kupec pokrčil rameny a přezíravě mávl rukou na řídnoucí dav. „Pak si můžou stěžovat jen sami na sebe. Někteří z nás si pod novou Magelordkou vedou docela dobře. Vždycky jsem věřil, že za poctivě odvedenou práci má člověk dostat poctivě vydělané peníze.“

„A když žádná taková poctivá práce není?“ zeptal se Eremul mírně. „Co myslíte, že se stalo s lidmi, kteří sloužili šlechtě? Kde jsou služky, kuchaři a zahradníci? Bílá paní uvalila vysoké daně a přitom jídla je stále větší nedostatek. Člověk by ji téměř podezříval, že nechává město záměrně hladovět, aby lidi donutila přidat se k Průkopnické smlouvě.“

Kupcova chvástání vystřídal úzkostlivý výraz muže, jemuž se vůbec nezamlouvá směr, jímž se rozhovor stácel. „Takhle byste neměl mluvit,“ ohlížel se nervózně dokola.

Eremul zkřivil tvář v předstíraném zmatku. „A proč ne? Naznačujete snad, že stále existuje důvod, abychom se báli říkat pravdu?“

Kupec si otřel pot z čela a upravil si límec. „Kdo jiný než vy by měl být rád, že tu teď vládne Bílá paní? Dobro zvítězilo nad zlem.“

Na severní straně přístavu najednou vypukl rozruch. K dokům se šouralo asi dvacet mužů v řetězech, nesourodý a zlověstně vyhlížející hlouček, jaký Polomág ještě neviděl. Doprovázela je hrstka přízračných služebnic Bílé paní.

Eremul skupinu se zájmem sledoval. Jeho pohled přitahoval obzvláště jeden vězeň: vysoká postava v černém plášti, jenž kdysi určitě býval nádherný, nyní však visel na vyhublém těle, celý špinavý a roztrhaný na cáry. Šel jinak než ostatní; ti se vlekli se sklopenými hlavami, on hrdě kráčel kupředu. Z nějakého důvodu mu připomněl dravce, kterému přistříhli křídla.

Vězeň obrátil k Eremulovi hlavu, ten ucukl a vmáčkl se zpět do židle. Vězeň měl přes oči rudou látku a čelist zatínal tak zuřivě, až se zdálo, že si snad prokousne jazyk. Navzdory skutečnosti, že vězeň přes pásku nemohl nic vidět, měl Polomág znepokojující pocit, že se ten muž dívá přímo na něj.

Podivného vězně zavedli do lodního podpalubí poněkud stranou ostatních a Eremul se mohl opět nadechnout. Najednou se cítil trapně. Nechat se vystrašit nějakým starým slepým zločincem pro něj bylo znepokojující připomínkou, jak silně jím otrásla Izá-kova zrada.

„Vypadáte, jako kdybyste viděl ducha,“ řekl kupec.

Eremul dokonce zapomněl i na toho idiotského tupce vedle sebe. „To nic,“ odpověděl podrážděně. „Viděl jste toho vězně v černém plášti? Na tom chlapovi bylo něco divného.“

„Hm.“ Kupec se poškrábal na hlavě. „Jenom další kriminálník, kterej si zaslouží, co mu patří.“

„Tak tak.“ Eremul už měl namířeno kolem obtloustlého chlapíka pryč. „Doufejme, že všichni dostaneme to, co nám patří,“ zabručel.

Polomág projížděl labyrintem úzkých uliček, které vedly v křivolakých spirálách z přístavu, a záměrně se přitom vyhýbal širším třídám. Díky nově nabyté slávě přestal být terčem každodenních posměšků. Místo toho, navzdory všem důkazům svědčícím o opaku, se k němu dorminijský lid vytrvale choval jako k čaroději, jenž má k obyvatelům města blízko.

Proč by si člověk kazil dobrý příběh kvůli něčemu, co vidí jen on sám a nikdo jiný?

Zástup lidí proudící ke skladišti v honbě za nějakým kouzelným požehnáním ho málem připravil o rozum. Pohrozil, že dalšího idiota, který u něj zabuší na dveře, prokleje, aby mu upadl pták. Musel uznat, že to byla nicotná hloupůstka — zvláště od muže oslavovaného za to, že v souboji kouzelníků zabil Magelorda —, ale zdálo se, že to zabralo.

Naprostá absurdita toho všeho jej stále dráždila. On, Polomág, porazil tyrana Salazara — pravděpodobně nejmocnějšího čaroděje všech dob?

Zachichotal se a okamžitě toho litoval, neboť jej do nosu udeřil puch starých výkalů. Krátký střet s Thelassou uvrhl Dorminii do žalostného stavu. V této ulici hromady hniјících odpadků ucpaly

kanál. Výsledný kopec špíny se hemžil tlustými černými mouchami a kroutícími se červy. Polomág zadržel dech a tiše zaklel, protože nedopatřením vjel do zbloudilého lejna, až to mlasklo.

Když dorazil ke skladišti, pot se z něj jen řinul. V této těžko popsatelné budově se nacházela největší sbírka knih ve městě, pokud si odmyslíme velkou knihovnu v Obelisku, která díkybohu vyšla z nedávného poškození věže bez úhony. Eremul se dokázal spokojit s málem. Knihy byly jednou z nečetných věcí, které byly jeho vyprahlému srdci blízké — stejně jako rozcuchaný tvoreček, který před ním šťastně zavrtěl ocasem, jakmile otevřel dveře.

„Čekals na mě,“ vykřikl Eremul a vzal si hnědého oříška na klín. Tyro mu začal radostně lízat tvář. Když Salazar srovnal Přistav stínů se zemí, pes se málem utopil, od té doby se už ale zázračně zotavil a u svého pána se cítil jako ryba ve vodě.

I když to je možná za daných okolností nešťastný přírůstek.

Usmál se a nechal se unášet prostou náklonností psa. Byl to dobrý pocit, usmívat se — krátký oddech od neustávajícího přívalu neštěstí, jenž trval celé roky.

Bývalý Magelord ho dal strašlivě zmrzačit. Přinutili ho, aby se stal informátorem a donášel pro Rudou stráž. Jak rychle se věci můžou změnit.

Jeho pohled spočinul na koštěti v rohu místnosti opřené vedle komínku knih. Jeho usměvavá tvář se zachmuřila.

Zradil ho vlastní sluha. Kdo vlastně jsi, Izáku? Co jsi?

Právě tyto otázky se v poslední době staly předmětem jeho posedlosti. Potřeboval něco, čím by zaplnil prázdnotu, kterou za sebou zanechala Salazarova smrt. Když mu bylo nejhůř, hnala ho dopředu touha po pomstě. Bez ní se cítil podivně prázdný.

I ti největší básníci jen nesmyslně žvaní. Láska nezmůže nic proti nenávisti schopné dát člověku nějaký cíl.

Nabídli mu nového sluhu, což byla výsada odpovídající jeho postavení člena nově ustavené Velké rady. Nechal si to projít hlavou a pak odmítl. Přišel o obě berle, které ho podpíraly — o nenávist

i o věc jménem Izák —, a přesto ke svému překvapení zjistil, že si i tak vede docela obstojně. Pochyboval, že mu optimismus vydrží — ale prozatím se pokusí stát na vlastních nohou. Přinejmenším v přeneseném smyslu.

Eremul jemně položil Tyra na podlahu. Pes dvakrát zaštěkal a vyrazil pod stůl. Polomág projel archivy ke koupelně, celý dychtivý, aby ze sebe seškrábal puch města. Všiml si, že s knihou na jeho pracovním stole není něco v pořádku, a zarazil se. Byl to starobylý text, jenž podrobně popisoval hlavní rasy severních krajů v Době legend. Než to ráno odjel, četl o starší rase známé jako Mizející. Někakým přičiněním teď kniha ležela otevřená na stránce zobrazující surovou, lidsky vyhlížející postavu se zelenou kůží.

Přivolal kouzlo a prozkoumal neviditelné strážce hlídající budovu proti vetřelcům. Měly by ho upozornit, kdyby se někdo pokusil proniknout do skladiště. Zjistil však, že strážce nic znepokojivého nezaznamenaly.

Prohlédl si místnost, ale nic podezřelého nenašel. Tyro vystrčil hlavu ze svého úkrytu a zívł. Eremul zvedl obočí. „Jeden by řekl, žeš našel zalíbení ve starých příbězích. Máš moje díky, žeš mi tu knížku neposlíntal.“

Tyro se na něj hloupě díval. Pak vyrazil zpod stolu jako blesk a pokusil se znovu vydrápat Eremulovi do klína, oči mu svítily vzrušením a hlava poletovala nahoru a dolů, jak se zoufale snažil, aby ho čaroděj podrbal za uchem.

„Doufám, že nenakálíš na nic cenného, až budu v Obelisku,“ řekl Polomág. Snažil se, aby to znělo káravě, ale když mluvil, usmíval se.

V zasedací místnosti Velké rady bylo i přes pokročilou hodinu nepříjemné teplo. Z dusného horka, tlachání řinoucího se z úst radních kolem něj a neustávajícího bouchání kladiv vysoko nad nimi začala Eremula pomalu bolet hlava. Aby těch nepříjemností nebylo málo, Velkoregent města si usmyslel, že je všechny nechá čekat.

Polomág se zamračil přes velký stůl z černého dřeva, jenž místnosti vévodil, a pohledem přelétl přes postavy v hávech, které za ním seděly. Kancléř Ardling byl jeden z mála radních, kteří předchozí režim přežili; šedivý správce městské pokladny se na něj letmo podíval a pak uhnul pohledem. Nalevo od něj se Remy přel s jedním radním, u něhož si Eremul nemohl vzpomenout, jaké oblasti se věnuje. Ať už se nový Vrchní zpravodajce dopustil jakékoliv nekalosti, aby si vydobyl místo v Radě, očividně jej hryzlo svědomí. Z Remyho byl cítit alkohol. Nebylo to poprvé, co se proradný pán zvědů dostavil na jednání Rady napůl opilý.

Ze všech vlastností, které by měl radní města mít, je svědomí možná tou nejméně žádanou. Člověka zničí rychleji než jakékoli zločinné pletichy jeho nepřátel.

Eremul si byl dobře vědom, jakou fraškou bylo jeho vlastní zvolení za člena Rady. Někdo se musel k Salazarově smrti přihlásit, poté co záhadně zmizel muž, jenž ho ve skutečnosti zabil. Bylo na Eremulovi, aby zahrál úlohu hrdiny — úlohu, kterou musel podle tiché dohody přijmout, pokud nechtěl, aby bez vysvětlení zmizel nebo aby ho našli v přístavu plavat břichem nahoru. Jako Pán kouzel neměl na události ve městě žádný opravdový vliv. Ovšem, popravdě řečeno, ten neměl z osob sedících kolem stolu nikdo.

Všichni jsme herci v maškarní taškařici. Loutky tančící na drátkách Bílé paní z Thelassy.

Poblíž vysokých železných dveří vypukl ruch a do místnosti konečně nakráčel nově jmenovaný Velkoregent nad Dorminií. Po boku měl jednu ze služebnic Bílé paní — Magelordčiny oči a uši ve městě. Stejně jako ostatní z jejího rodu měla bledou kůži a onyxově temné zorničky v jinak bezbarvých očích. Sunula se kupředu v dokonale bílém šatu, a navzdory zlověstně oranžovým plamenům, jež osvětlovaly místnost, nevrhala žádný stín.

Naproti tomu Velkoregentův stín byl stejně nepřehlédnutelný, jako byl nesnesitelný výraz na jeho hubené tváři. Muž, jenž až

donedávna sloužil coby Salazarova pravá ruka, vyměnil černý háv za jiný, blýskavě zlatý. K Eremulově velké nelibosti si také nasadil stříbrnou čelenku na způsob isharských princů z jeho rodného kraje na východě. Na jeho plešatící hlavě se vyjímal v celé své směšnosti.

U trůnu z obsidiánu v čele stolu se Velkoregent Timerus nakrátko zastavil a poctil shromážděné královským úsměvem. Pak se pozvolna do křesla usadil se sebejistotou člověka, jehož kostnatý zadek byl pro stolicí s polštářem přímo zrozen. Eremulem projela zlost; snášet rozmary Magelorda schopného seslat potopu na celé město byla jedna věc, ale něco úplně jiného bylo, když s člověkem jednal s naprostým opovržením proradný had.

„Věřím, že se všichni cítíte příjemně,“ začal Timerus a přitom moc dobře věděl, že radní, které nechal čekat, se v tlustých obřadních rouchách nesnesitelně potí. Způsobem, jenž přiváděl člověka k nepřítetnosti, si před obličejem udělal stříšku z prstů. „Pokud je mi známo, thelassanské lodě bez potíží vypluly z přístavu.“

„Téměř bez potíží,“ opravil jej maršál Bracka. Nově povýšený velitel Rudé stráže, tedy toho, co z ní zbylo, nervózně sklouzl pohledem ke služebnici Bílé paní. Člověku neznalému věci by mohlo připadat směšné, že urostlý maršál se strachuje před ženou, která mu sahá k pasu, ale všichni přítomní slyšeli vyprávění o krveprolití, k němuž během dobývání města došlo u západní brány. Služebnice holýma rukama vyšplhaly po hradbách a obráncům města lámaly vazy jako suché větévky. Sám Bracka si z onoho střetnutí stále léčil zlomenou ruku.

„Pokračujte,“ protahoval slabiky Timerus. Usmál se, nepochybně si v mužově neklidu liboval.

„Nějací výtržníci zapálili sklad v Krakenově ulici. Vykřikovali jméno vůdkyně vzbouřenců, ženy, která si říká Melissan. Přikázal jsem, aby jich Rudá stráž několik popravila a zbytek zatkla.“

Timerus vyklenul obočí. „Věřím, že brzy zjistíte, kde se ta Melissan nachází.“

Bracka se zamračil a poškrábal se v huňatém rudém vousu. „Žádná legrace v tak velkém městě. Zvlášť když tu máme všechny ty novousedlíky.“

Kancléř Ardling si odkašlal. Mezi přítomnými ho Eremul považoval za jednoho z těch méně odporných, částečně proto, že byl alespoň povoláný vykonávat svůj úřad správce pokladny, a částečně proto, že mu k opravdové krutosti prostě chyběla představitivost.

Dříve než mohl Ardling promluvit, ozvala se nad nimi ohlušující rána, následovaná pronikavým křikem, který byl stále hlasitější a nakonec rázem přestal. „Jeden z dělníků,“ řekl Remy se sotva znatelným škytnutím. „Možná nebylo nejrozumnější nechat je pracovat přes noc.“

Timerus nasadil svůj chladný úsměv. „Tohle není tyranie, pánové. Souhlasili s podmínkami. Doba je těžká pro nás pro všechny.“

Eremul se zamračil. *Ty jeden nafoukaný mizero*, chtělo se mu říct, *ty bys nepoznal utrpení, ani kdyby ti do prdele vrazilo rezavý oštěp. Kolik bohatství tohoto města jsi už stačil zpronevěřit?*

Ardling si opět odkašlal, aby mu věnovali pozornost. „Když je řeč o zlých časech, musím s politováním konstatovat, že naše pokladna je v povážlivém stavu. Škody napáchané obléhacími stroji byly velmi rozsáhlé.“

Všichni kolem stolu sborově pokývali hlavami. Eremul strávil velkou část dospělosti poblíž přístavu, a byl proto zvyklý na ulice, které zrovna nezářily čistotou. Pro ostatní radní byl pohled na páchnoucí splaškové vody a domy v rozvalinách blízko jejich bydliště v bohatších částech města novou a zcela nevíтанou zkušeností.

Lorganna zvedla ruku. Timerus ji poté, co před několika měsíci zemřela na fatální otravu polovina Rady, jmenoval ministryní pro občanské záležitosti. Sám Timerus byl jedním z lidí, kteří na tomto spiknutí měli podíl; toto zrádné jednání vyšlo najevo až po Salazarově smrti. Jmenování ženy do Rady vyvolalo několik nespokojených projevů nesouhlasu. Podle Eremula nebylo pravděpodobné,

že bude horší než muži, a vůbec, on sám sebe vždy považoval za mizantropa zastávajícího rovnost příležitostí pro všechny.

„Během osvobozování města přišlo o život mnoho branců z venkova,“ řekla Lorganna. Nově ustavený Vrchní soudce potlačil zívnutí, a když Lorganna pokračovala, Bracka zvedl obočí k nebesům. „Venkovské osady ohrožuje hladomor. Proudí k nám davy vesničanů, ale zásoby potravin se tenčí a sotva stačí nasytit naši vlastní chudinu.“

Timerus pokrčil úzkými rameny. „Nabídli jsme jim Průkopnickou smlouvu, ne? Ten, kdo se dobrovolně přihlásí k cestě na Nebeské ostrovy, dostane jídlo, ošacení a další vybavení. Jejich mužům a ženám bude vyplácen stříbrník za každý týden jejich nepřítomnosti.“

„Stříbrník vystačí sotva na bochník chleba, pane. Ceny jsou den ode dne vyšší.“

Velkoregent si povzdychl. „Chudí to budou muset vydržet. Bílá paní už do Dorminie vložila spoustu prostředků.“

Znechucení, které v Eremulovi již týdny kypělo, najednou vyvělo na povrch. „K čertu s jejími prostředky! A co naše dosavadní oběti? Tisíce mrtvých. Další stovky vypakovaných na Nebeské ostrovy. Tato Rada bude brzy vládnout umírajícímu městu. A hladomor není ještě to nejhorší,“ dodal a okamžitě těch posledních slov litoval.

Timerus na trůnu se opřel. Oči mu svítily vztekem, ale jeho zájem byl vydrážděn. „Na co narážíte?“

Eremul se zhluboka nadechl. Dlouho čekal na pravou chvíli, aby tuto záležitost nakousl. Jenže teď ta pravá chvíle ještě nenadešla. Přesto, nic by nezískal, kdyby tu věc ještě dál protahoval. „Domnívám se, že nám hrozí velké nebezpečí,“ řekl opatrně. „Tu noc, kdy byl Salazar zavražděn, na mě doma čekal můj sluha. Nebo jsem si alespoň myslel, že je to můj sluha. Mluvil o soudu. O tom, že se vrací do rodné vlasti, aby připravil křížovou výpravu. Ujišťuji vás, tenhle muž, Izák — nebyl člověk.“ Přelétl pohledem kolem velkého stolu. Na tvářích radních se svářil zdvořilý zájem s nedůvěrou.

„Poslední měsíc jsem strávil četbou všech textů ve městě, které se byť jen letmo zmiňují o rase, kterou nazýváme Mizející. Mám za to, že se do našich krajů brzy vrátí, připlují ze západu přes Neko-nečný oceán.“

Timerus opět zvedl obočí. „Za jakým účelem?“

Eremul se naklonil dopředu a probodl Velkoregenta pohledem, v němž se zračila ta nejhorší předtucha. „Mají v úmyslu nás všechny zničit.“

Jeho prohlášení se setkal s mlčením. Čekal smích nebo alespoň jedno nebo dvě zachechtnutí. Timerus zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že jste hloupý muž,“ řekl pomalu.

To Eremula zaskočilo. „Vážím si vašeho velkorysého soudu stran mých rozumových schopností.“

„Ne... vy nejste hloupý. Jste zlomený. Održený od skutečnosti.“

„Počkejte zatraceně aspoň chvíli —“

„Celé to dává smysl,“ přerušil ho Timerus medovým hlasem. „Žil jste ve strachu tak dlouho, že prostě nejste schopen přijmout náhlou změnu osudu. Držíte se svého stihomamu jak dítě matčina prsu.“

Timerova slova se dotkla čehosi bolavého uvnitř. Čehosi bolavého a ošklivého. „Nedělej ze mě blbce, ty hajzle jeden.“

Služebnice Bílé paní sebou trhla. „Dávejte si pozor na jazyk,“ řekla hlasem chladným jako kámen. „Nebo vás navždy umlčím.“

Věděl, že někdy je lepší být rozvázný než statečný, ale tentokrát nemohl jinak. „Tyhle řeči už jsem někde slyšel,“ řekl posměšně. „Měla byste být opatrná, když vyhrožujete čaroději. I když je to bláznivý pitomec, jako jsem já.“

„Dost,“ rozkázal Timerus. Náznak obav v jeho arogantním hlase byl zvláště uspokojující.

Takže on se bojí, že neblafuju. Jestli si z tohoto večera hrůzy něco odnesu, budu si alespoň navždy s radostí pamatovat tohle.

„Tímto vás zbavuji vašeho místa v Radě,“ prohlásil Velkoregent. Útlým prstem ukázal ke dveřím. „A ven.“

Eremul se rozhlédl. Shromáždění radní odmítli jeho pohled opětovat, až na Lorgannu, která na něj nepatrně kývla.

„Přeji dobrý večer, paní,“ řekl. A pak z komnaty odjel.

OHNIVÁ NOC

Ruce se jí třásly. Hleděla na muže přivázaného k židli uprostřed pokoje. Seděl tam zhroucený, na hlavě starý pytel pevně stažený kolem krku. V horní části špinavého pytle byla temná skvrna zaschlé krve. Muž dýchal s námahou a pomalu, každé nadechnutí bylo bolestivým zápasem o vzduch. Sklouzla pohledem na nůž, který držela v ruce, a ztěžka polkla. Ambryl bude co nevidět zpátky. Moc času už neměla.

Přešla k vězni. Muž páchl tak nechutně, že už jen to ji málem odradilo. Byl tu již přes měsíc a za tu dobu si nespočetněkrát pokálel kalhoty. Celý dům smrděl, nasáklý odporným puchem moči, výkalů a smrti.

Zdálo se jí, že pokoj kolem ní se rozhoupal a podvečerní hemžení lidí venku je čím dál hlasitější. Vysmíval se jí jakýsi ženský hlas. Výkřik nějakého žebráka měl v sobě podivnou skrytou hrozbu. Někde štěkl pes, jednou, dvakrát a pak potřetí, s každým zavytím zněl divočeji a jí najednou srdce tlouklo jak o závod a nůž ve zpočených dlaních klouzal.

Pevně zavřela oči, vytěsnila venkovní zvuky a několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Chytla pytel a chtěla jej muži stáhnout z hlavy. Zaslou krví a špínou se mu přilepil ke tváři. Zatáhla silněji a cítila, jak mu hrubá látka rozdírá tvář do krve. Nedbala, že bručí bolestí, škusla pytlem a znechuceně jej odhodila stranou.

„Seš hnusnej parchant,“ řekla Saša po chvíli. Tříprstoví se už zahojila rána na hlavě a vytvořila strupovitou změť. Prasečí oči

pod zvířeckým čelem zamrkaly a setřásly krustu nahromaděnou během dní strávených ve věčné tmě. Na tváři měl několikatýdenní strniště, ale jen tu a tam, na místech, kam nedosáhla vyrážka, jež mu zpusťovala kůži. Mezi proužky nafialovělé pokožky pokryté vrstvou špíny v trsech vyrážely hrubé, šedivější vlasy.

Triprst se pokusil cosi říct, ale podařilo se mu pouze poslintat si bradu. Podívala se na něj přimhouřenýma očima. „Cos to říkal?“

Tentokrát ze sebe slova zdárně vyplivl. „Jdi do prdele, ty děvko.“ Z pohledu, který na ni vrhl, se jí srdce opět divoce rozbušilo.

Saša zvedla nůž a přidržela mu jej u tváře. „Pamatuješ, jak jsi mi říkal, že mám pěkně prořízlou pusu? Ty už nikdy nikomu neublížíš.“

„Rozvaž mě a uvidíme.“ Zápolil s lanem, kterým měl ruce přivázané k opěradlu židle, a spustil příval nadávek. Saša se na něj dívala a klidně čekala, až se přestane vzpouzet. Nakonec mu došly síly a on se ochable naklonil dopředu, až mu hlava klesla na prsa. Rána, kterou mu Ambryl zasadila, mu téměř rozštípla lebku vedví. Byl to zázrak, že vůbec přežil.

„Dostali jsme se přes chaos u brány,“ řekla tiše. „Měli jsme štěstí. Stvořitel ví, že sis to nezasloužil, ale mělš příležitost něco se svým životem udělat. Ten den zemřeli lepší muži než ty. Lepší ženy taky.“ Vzpomněla si na čarodějku Briannu, kterou roztrhalo Salazarovo kouzlo. „Tohle si zasloužíš,“ řekla. *Zaslouží si to*, řekla si v duchu. *Zaslouží.*

„Tak to udělej. Skonči to a utíkej za tím svým naparáděným troubou, po kterým seš tak žhavá. Ví ten kluk vůbec, že jsem tady?“

Saše chvíli trvalo, než pochopila, co Triprst myslí. Pak se v ní vzdmula černota a hrozilo, že ji přemůže. „Cole tu nebyl od chvíle, kdy město padlo,“ řekla ochromeně.

Vězeň ze sebe vydal krátký zlomyslný chechtot. „Takže je po něm, že jo? Kluk chtěl bejt slavnej, a místo toho leží někde v neoznačeném hrobě. Dobrý lidi život vodmění, no nemám recht?“

„Byl lepší člověk, než jaký kdy bude z tebe, Triprste.“ Přitiskla mu ostří nože na zjizvený krk.

„Moryk,“ odpověděl zajatec. „Jmenuju se Moryk. Jestli se mě chystáš podríznout jak prase, tak mi aspoň říkej jménem, který mi dala moje máti.“

Saša se muži zahleděla do jeho malých oček. Nevypadal jako nějaký nebezpečný, bezohledný dravec, dokonce ani nijak zvlášť zle. Vypadal prostě jako chudák. Její ruka zaváhala a místo vzteku se náhle dostavilo zoufalství.

„K čertu s tebou,“ vyprskla. Odtrhla nůž Tříprstovi od hrdla a odklopýtala ke stolu v rohu místnosti. Šátrala po držátku od zásuvky a měla co dělat, aby vůbec viděla přes slzy, které se jí nahrnuly do očí. Po chvíli ho našla, otevřela šuplík, vzala z něj malinký váček a třískla jím do stolu. Nedbala na provázek, jímž byl zavázaný, vrazila do něj nůž, rozřízla ho a s úzkostí sledovala, jak se z něj syje obsah.

Saša se naklonila nad stůl a nechala stříbrný prášek, aby jí přinesl sladké zapomnění.

Nevěděla, kolik bylo hodin, když se Ambryl vrátila. Měla dojem, že slyší klapnout dveře, ale nepřipadalo jí vůbec důležité věnovat tomu pozornost. Až do chvíle, kdy ji někdo vytáhl za ruku z podlahy a smýkl s ní proti stěně skladu.

Starší sestra na ni jen mlčky hleděla a její světle hnědé oči vůbec nic neprozrazovaly. Saša se hloupě usmála.

Ambryl jí vrazila facku.

„...to bolelo...“ zamumlala Saša, zvedla ruku a hladila si štipající ústa. Zmateně zírala na svou dlaň. Zdála se bělejší, než jakou si ji pamatovala. „Jsem duch?“ ptala se nahlas. Otázka byla tak směšná, že se zachichotala.

Její sestra jí vyťala další políček, tentokrát silnější. „Seš blázen. Vzpamatuj se!“

Saše došlo, že měla ruku od *hašky*. Obličej také. Cítila ji v ústech, společně s kovově nahořklou pachutí krve. „Je mi to líto,“ řekla. Nevěděla, co je jí líto. Pouze jí připadalo správné to říct.

„Ten násilník ještě žije.“ Sestra ukázala na postavu zhroucenou na židli. „Slíbilas mi, že ho zabiješ.“

Saša si otřela nos. Začínal ji pálit. Ambryl u dveří zapálila svíčky, ale jejich světlo nemohlo dosáhnout až k Tříprstově temné siluetě uprostřed místnosti. Saša byla ráda, že mu nevidí do tváře. „Nic tím nezměníme, když ho zabijem,“ řekla pomalu. „Colea nám to nevrátí. Nebo Garretta. Nebo moji rodinu.“

Ostatky svého otčima objevila v chrámu Matky. Padla tehdy na kolena a plakala tak dlouho, až ji zrudlé oči bolely. Pak spěchala ke Coleovi do bytu, odtud domů ke Garrettovi a pak ke každému, kdo byl na skupinu vzbouřenců nějak napojený a jehož jméno si ještě pamatovala. Většina z nich s ní nechtěla mít nic společného. Nikdo nevěděl, co se stalo s Colem.

„Já jsem teď tvoje rodina,“ řekla Ambryl. Starší sestra ji něžně vzala rukou za bradu. „Tvoje skutečná rodina.“

Saše zvlhly oči. „Jak to, že jsem celé roky nevěděla, že jsi naživu?“

„Na to teď nemysli. To je minulost.“

Saša popotáhla a utřela si svědicí nos. „Ambryl —“

„Ššš.“ Sestra ji stiskla nepatrně silněji. „Žádala jsem tě, abys mi tak neříkala. Ambryl byla jiná žena.“

„Jseš to ty. Moje sestra. Ne... ne Cyreena nebo jak si teď vlastně říkáš.“

„To, co je slabé, musí být odstraněno! Odstraněno, aby nám lidi jako tady tenhle nemohli ubližovat, jak tomu bylo před všemi těmi lety.“ Rukou sevřela nůž na stole. „Ambryl byla slabá. Cyreena není.“

Saša malátně hleděla na sestru. „Co to děláš?“

Ambryl přešla k jejich zajatci. „Dávám do pořádku, co se roz-bilo,“ řekla.

Tříprst musel vidět pohled v jejích očích, neboť se pustil do zápolení s lanem s ještě větším úsilím než předtím. V jeho hlase zněl skutečný strach. „Jdi ode mě, ty bláznivá —“

Jeho slova se změnila v bolestivý řev, když mu Ambryl vrazila nůž do stehna až po rukojeť. Vytáhla ho a bodla jej znovu, do ramene. Tentokrát čepelí krutým způsobem otočila.

Saša sebou škubla. Účinek *bašky* slábl. V němé hrůze sledovala, jak její sestra pozvolna, bodnutí za bodnutím, vraždí jejich zajatce.

Vtom venku zaduněl mocný řev. Sklad se otrásl v základech a ze stropu se sypal prach. „Co to bylo?“ zeptala se Ambryl a setřásla si z očí jemné kousky drti. Někde v tmavé noci se ozval ženský jekot. Vzduchem se vznášel těžký zápach síry.

Saše bylo na omdlení. Zнала ten zlověstný puch. Jedna po druhé se jí do mysli prodíraly temné vzpomínky na krveprolití v Průrvě nárků. „Někdo používá alchymii,“ zašeptala. „Střelný prach. Měly bysme jít.“

Ambryl se podívala na zuboženou Tříprstovu postavu. V záři šlehajících plamenů tam venku se blyštěly zvětšující se kaluže krve. „Nejdřív nás zbavím tady toho zvířete,“ řekla klidným hlasem. Zvedla nůž.

Zavřeným oknem proletělo cosi malého a kulatého. Saša s rostoucím děsem sledovala, jak to udělalo několik kotoulů, než se to zastavilo u dveří. „K zemi!“ vykřikla. Ambryl se na ni jen zmateně podívala, takže Saša vyrazila napříč místností a srazila ji k podlaze.

Vzápětí pokojem otrásl výbuch.

Výheň byla taková, že se Saše připálily vlasy. S námahou si klekla a přitáhla k sobě omráčenou sestru. Polovina místnosti se proměnila v běsnící peklo. Plameny olizovaly trámy vysoko u stropu a hrozilo, že se na ně zřítí celá budova.

„Pojď,“ oddechovala Saša prudce a odtáhla Ambryl ke dveřím. Vypotácely se ze skladu do temné noci. Saša křečovitě kašlala a dusila se tak silně, že vyvracela oběd.

„Je ti něco, sestřičko?“ Ambryl v ruce stále svírala zakrvácený nůž. Saša si otřela ústa a zavrtěla hlavou.

„A co já?“ zachroptěl Tříprstův zoufalý hlas. Saša se přimhouřenýma očima podívala skrze šedý mrak kouře, jenž se valil ze

dveří, a dala naposledy průchod svému vzteku. „K čertu s tebou,“ zašeptala.

Spěchaly pryč od hořící budovy. Také protější sklad byl v plamenech — oheň se šířil celou řadou skladů východně od Háku. Když Saša běžela, měla pocit, že se kolem ní točí celý svět, záře hladových plamenů se mísila s náhodnými výšlehy vnitřního světla, které stále probleskovalo její drogami omámenou myslí.

Sestry se vyřítily na náměstí a téměř vrazily do staršího muže, který si tiskl ruce k obličejí. Prsty mu protékala krev. Poblíž se shromáždili další obyvatelé města, někteří byli hrozivě popálení, několik jich plakalo, jiní nezvladatelně kvíleli. Jakási žena držela v náruči tělíčko. Saša viděla zčernalou věc, která byla vším, co té ženě zbylo z jejího syna či dcery — bylo těžké říct, jestli to byl syn nebo dcera —, a málem se opět pozvracela.

Ambryl chytla jednoho muže za rameno a otočila ho k sobě. Všiml si nože, který držela v ruce, a ucukl. „Co se děje?“ zeptala se Ambryl.

„Vzbouřenci,“ vykoktal ze sebe. „Melissanini fanatici.“

Saša se chtěla zeptat, jak se fanatici zmocnili alchymického prášku, když vtom vypukl zmatek. Na náměstí příběhli dva muži a žena. Muž, který byl nejbliže, křičel cosi o tom, že je pronásledují Strážníci. Následoval záblesk a jeden z hlídky se v kotoulech válel na zemi a z jeho doutnajícího pláště stoupal dým. Zbývající Strážníci se rychle dali na ústup.

„Řekněte svému Magelordovi toto,“ křičela vůdkyně vzbouřenců. „Synové a dcery Melissan nepřestanou, dokud se Bílá paní nevzdá nároku na město!“ Sáhla si pod plášť, cosi uchopila —

A pak najednou ztuhla, oči zmateně vytřeštěné. Také její druho-
vé znehybněli, těla zkoprnělá v pokroucených polohách.

Saša poznala, že těžký vzduch se tetelí kouzlem. Očima přelétla náměstí. Stál tam — Polomág. Byl otočený ke vzbouřencům a jeho tenké rty se tiše hýbaly. Nepřemýšlela ani na okamžik a obrátila se k Ambryl. „Dej mi ten nůž.“

Všiml si jí teprve ve chvíli, kdy stála vedle něj. Po olivové pokožce jeho překvapivě mladistvé tváře stékaly kapky potu. Bylo mu sotva přes třicet, a přesto čarodějovy zelené oči ukrývaly více cynismu než mrtvý pohled té nejzatrpklejší staré panny.

„Chci odpovědi,“ vztyčila se nad ním a hrotem nože mu výhrůžně namířila na hlavu.

„Teď ne,“ sykl. Šlehl po ní očima, které se rozšířily, když vedle ní spatřil Ambryl. „Vy!“ vykřikl.

Ať už bylo kouzlo proti rebelům jakékoli, přestalo kvůli Polomágovu překvapení působit a vzbouřenkyně sebou škubla. Dřív než mohla odhodit bombu, mihla se náměstím jedna ze služebnic Bílé paní a nevzrušeně jí zlomila vaz.

Oba muži, kteří náhle vyvázli z moci znehybňujícího kouzla, se dali na úprk. Vzduchem se prohnala další šmouha, jeden z nich odletěl dozadu a jeho tlukoucí srdce zůstalo sevřené v porcelánové dlani jeho vražedkyně. Muž, jenž jako jediný přežil, se divoce rozhlížel kolem sebe, změnil směr a zamířil přímo k Saše.

Z Polomágova napřaženého prstu se zapraskáním vyšlehl smrtící blesk a udeřil vzbouřence do hrudi. Ten sebou několik vteřin škubal a pak se přímo před nimi zhroutil k zemi.

„Chceš nás zabít?“ odplivl si Polomág zlobně.

Saša se podívala na vzbouřencovo škvařící se tělo a polkla, když viděla keramickou kouli, kterou muž svíral ve smrtelné křeči. *To ten měsíční prach*, uvědomila si. *Nemyslí mi to.*

Ambryl hleděla na Polomága se zvláštním výrazem. „Nepřekvapuje mě, že vás tu vidím. Zdá se, že se ukážete pokaždé, když na město dolehne nějaká pohroma. Jako červ, kterého přitahuje smrt.“

Čaroděj se ušklíbl. „Totéž bych mohl říct já o vás. Dnešní noc nemohla být horší. Teď ještě najít doma Izáka, jak se ukájí v mojí posteli, a můj večer by neměl chybu.“

„Izáka?“ Přes vztek, který Saša cítila, ji zmínka o podivném sluhovi zmátla.

„Raději se neptej.“ Polomág se zamračeně podíval na vzbouřencovo tělo. „Co je tohle?“ Naklonil se na židli a ukázal na mrtvolu. Pod spálenou košilí byla vidět poničená hrud’.

Saša si klekla a mrtvolu prohlédla, vděčná, že její nos byl účinkem drogy netečný k zápachu spáleného masa. „Má na krku tetování. Nějaký nápis.“

„Co tam stojí?“

„Neznám ten jazyk,“ odsekla. „A jste na omylu, pokud se domníváte, že vám hodlám prokázat nějakou laskavost. Když jsem za vámi přišla prosit o pomoc, přibouchl jste mi dveře před nosem.“

Polomág se rozhlédl dokola. Saša jeho pohled sledovala. Přibíhali další Strážníci s kbelíky vody, kterou načerpali z nádrže pod městem. Shromažďovaly se skupinky lidí a hasily oheň, jenž stále zuřil na východě. Jakýsi doktor se staral o zraněné, náradí pečlivě vyskládané vedle sebe.

„Dobrá,“ řekl Polomág unaveně. „Pojď se mnou do skladiště a já ti odpovím na tvé otázky. Taky nějaké mám.“ Zamračil se při pohledu na dýmající tělo. „Nejdřív tě ale musím o něco požádat.“

Přimhouřila oči. „O co?“

„Potřebuju to tetování.“ Sklouzl pohledem k noži a utkvěl na něm.

Saša se podívala na mrtvolu a pak na ostří ve své ruce. „Nechcete snad...“

„Ano, chci. Zkus to nezbabrat.“

Saša si unaveně povzdechla, sehnula se a dala se do práce.

O ČEM SE ZDÁ MRTVÝM

Unášela ho řeka plná hvězd; zíral na obrovskou černotu rozpínající se do nekonečna.

Kdo je? Myslel si, že si snad vzpomene, pokud se bude dostatečně soustředit, ale taková myšlenka mu připadala jaksi nebezpečná. Raději zapomenout. Přijmout smrt.

Zavřel oči — nebo přinejmenším přestal vidět. Bylo jedno, kým je nebo snad byl. Ted' našel klid, lehoučká loďka stržená spodním kosmickým proudem, obklopená nekonečným mořem dokonalé poklidnosti.

A přece...

Něco tam bylo. Něco zde rušilo — jakási vlnka na naprosto klidné hladině. Snažil se nebrat to na vědomí. Nechat vědomí odplout pryč, splynout v jedno s prázdnotou.

Bylo to však neodbytné.

„Dejchá, mizera.“

„Cože?“

„Von dejchá. Viděl jsem, jak sebou cuknul.“

„Seš si jistej? Ještě jsem neviděl, že by tak bledej chlap dejchal.“

„Ani já, kámo. Ale hejbá se mu hrudník. Viděls?“

„Teda, to mě podrž.“

„Co?“

„Mě podrž, povídám.“

Dusné ticho.

„Tos myslel jako dovopravdy nebo... jak se to todlecto... jenom jako? Já jenomže... už tu na tý lodi trčíme věčnost. Chlap má své *potřeby*.“

„Co to sakra meleš?“

„Nech to bejt. Vezmem mu boty nebo co?“

„Jo. Čapni levou. Já si беру pravou.“

„Počkat. Něco mu teče z břicha.“

Další pauza.

„Kluk docela slušně krvácí.“

„Jo. Někdo mu dal pěkně do těla. Nic horšího než kudlou do břicha.“

„Čapnem boty a padáme. Než duchoženky přijdou na to, že tu jsme...“

A pak už jen ticho.

„Tys prišiel,“ řekl Tyrannus hromovým hlasem vřícím zlostí. Černý pán hleděl na svět dole pod sebou a svým božským pohledem pronikal obrovským prostorem, jenž dělil nebeskou pláň od království smrtelníků, s lehkostí, jakou mohli pochopit jen bohové.

Nenávist v tom božském hlase nově příchozím nijak nepohnula. Černý pán Tyrannus byl jedním z nejstarších členů Kasty, zrozený v dobách, kdy na zemském povrchu poprvé stanula noha člověka.

Avšak on byl Plenitel, a byl ještě starší.

„Přišel jsem,“ řekl souhlasně a jeho vlastní hlas byl chladný jako hrob, hlubší než skryté propasti na dně největších oceánů.

Oba v tichosti stáli a dívali se na kruh světa hluboko pod nimi. Střetly se armády, zablesklo se kouzlo, umírali lidé.

„Máme převahu,“ zahřměl konečně Černý pán. Jeho hlas zněl tak zahořkle, že podobná slova by u jiného boha mohla dost dobře vzbudit zmatený smích.

Plenitel se nesmál. V celém vesmíru bylo málo věcí, které mu připadaly zábavné. „Čarodějové Aliance ustupují před armádami Kongregace,

taková je pravda. Gholam za sebou zanechal spoušť a zmar. Ale Matčina zrádná velekněžka ještě stále může zvrátit ručičku vah.“

Tyrannus se ušklíbl. Z černého, jakoby koženého povrchu jeho ohyzdného obličejce vychlístl jed, v kapkách mu stékal po bradě a řítil se z nebes. O několik okamžiků později se hluboko dole nad bojištěm nakupila temná mračna. Obloha se rozevřela a spustily se přívaly kyselého deště tak leptavého, že strhával maso z kostí a na obou stranách zabíjel po stovkách.

Plenitel potřásl hlavou, avšak jeho tvář podobná lebce zůstávala nepohnutá. „Necháváš se ovládat emocemi. Tvoje básnění naší věci nepomůže. Žádný bůh nesmí ovlivňovat události dole na zemi přímým zásahem. To je jediné pravidlo, kterým jsme všichni vázáni.“

Tyrannus se odvrátil a sevřel ebenově černé pařáty v pěsti coby balvany schopné strašlivých násilností. „Znám dobře pravidla, jimiž jsme vázáni, Kostilorde. Proto jsem tě sem povolal.“

Plenitel zvedl hñijící ruku a nepřítomně se poškrábal na bezmasé lici. „Jsem zvědav. Jinak bych na tvoji skandální žádost nikdy nepřistoupil.“

Černý pán se na něj podíval a jeho oči plné básnického černého ohně se střetly s pohledem vyžraným červy a slzícím stářím. „Uvažuji o tom, že vypustím Bezejmenného.“

Plenitel se domníval, že cit je něco, co v něm již dávno umřelo, ale při slovech druhého boha pocítil záblesk čehosi, co mělo blízko ke vzpomínce na strach. „To jsou šílené řeči. Bezejmenný nemá v Obrazu stvoření žádný smysl.“

Tyrannus třískl obrovitou pěstí do dlaně s takovým zaburácením, že by protrhlo ušní bubínek smrtelníka v okruhu sta mil. „Lidstvo ztratilo pokoru!“ zasyčel. „Opouštějí nás jako kdysi jejich předkové. Dokonce i během jepičího trvání jejich krátkých životů si o sobě myslí, že jsou povzneseni nad potřebu uctívat božstvo.“

„A tak bys na ně jako odpověď vypustil Bezejmenného?“

„Vrátím lidstvo na místo, které mu právem náleží! Bude se trást v temnotách! Modlit se k nám za spásu! Nejmnější z nadaných jsou hrozbou dokonce i pro Pantheon. To nikdy nebylo součástí Stvořitelova záměru.“

*Plenitel bleděl dolů na zuřící bitvu. Každá smrt byla potvrzením jeho vlastního významu, svým způsobem tichou modlitbou. Pravda, vypuštění Bezejmenného a jemu podobných by mu prospělo — rozese-
li by po světě smrt v katastrofickém počtu. Jenže Plenitel byl prastarý, nejstarší z Kasty, tedy kromě Matky. Jeho branami už prošly miliony lidí. Trpělivost vždy byla jeho největší ctností.*

„Tohoble se nezúčastním,“ prohlásil Plenitel s rozhodností srdce, které dotloukává. „Bezejmenný by lidstvo zpusťoval v míře, jakou doposud nepoznalo. A možná ho dokonce nebudeme schopni opět uvěznit, až splní svůj úkol.“

„Pak nás všechny odsuzuješ k záhubě!“ zavrčel Tyrannus. Udělal krok k Pleniteli. Nebesa se otřásla pod tíhou jeho božského hněvu.

„Všechny ne!“ odpověděl Plenitel. Jeho kostlivá tvář se zkrivila do pochmurného úšklebku. „Vím, co učinit, kdyby se mělo nemožné stát skutkem.“

„A když se rozhodnu, že tě teď zabiju?“ zaburácel Tyrannus. Pozvedl své surové ruce a náhle v nich svíral obrovitý cep ukovaný z naprostého temna.

Tehdy se Plenitel skřípavě rozesmál, znělo to, jako když se o sebe odírá tisíc náhrobků. „Vyhrožuješ, že zabiješ smrt samu? Budu stále tady, až nakonec projdeš mou branou, Černý pane. Až nezbude nic, co by umřelo, a můj osud bude naplněn. Tak bylo psáno ve Stvořitelově Obraze.“

„...ve Stvořitelově Obraze...“

„...Obraze...“

„Zase sebou škubá.“

„Sakra! Byl jsem si jistě, že to má spočítaný. Ten má tuhej kořínek.“

„Co to má v ruce?“

„To vypadá jak nějaká kudla. Není to rubín v tý rukojeti? Dělej, sbal to.“

„Nemůžu. Nechce to pustit.“

„Jak nechce to pustit? Je skoro mrtvej! Ufikni mu prsty, když to bude nutný.“

„Počkej — kdo je támhleto?“

Blížící se chřestění řetězů.

„Hej, ty tam! Co tu pohledáváš?“

Žádná odpověď.

„Ha — je slepej! Asi hledá, kde by se vychcal, a zabloudil sem k nám.“

Druhý hlas. Hlasitější a mírně pobavený. „Raděj to votoč, kámo. Tady to je nebezpečný.“

Žádná odpověď. Kroky nezpomalily.

„Řek jsem votoč to, ty starej hluchej —“

Krátký záblesk světla a náhle utátný řev, který pořádně ani nezačal.

Pak opět ticho.

Opět se vznášel. Zpátky na hvězdné řece. Bolest přetrvávala, ale začínala slábnout.

Zdálo se, že žhnoucí proud, který jej nesl, nabírá na rychlosti. Pohyboval se nyní rychleji. Slabě se usmál. Jeho cesta byla téměř u konce. Utrpení se brzy skončí. Konečně bude moct ponořit se do zapomnění.

Kdesi v nekonečných hlubinách vesmíru vykřikl hlas jakési jméno. Bylo na něm cosi povědomého, ale on před ním uzavřel mysl. Kdyby jej poznal, způsobil by si jen další bolest.

Nyní se řítí prostorem, hvězdy pod ním byly jen rozmazaná skvrna. Hlas jméno zopakoval, tentokrát hlasitěji.

Zdálo se, že ho zahaluje obrovitý stín.

Byla to lebka, tak obrovská, že vyplňovala prázdnotu jako planeta. Žlutá zřítelnice velká jako měsíc se nepatrně posunula, upřela na něj pohled a on si s děsivou hrůzou uvědomil, že to je oko, vyhnílé a plné zlovůle. Hvězdná řeka teď měla bledou, odpornou barvu a jako páchnoucí a zahntávající proud chorobné krve se řinula lebce do jejího rozšklebeného chrťánu.

Náhly děs. Pokusil se vykřiknout, ale nevydal žádný zvuk. Zoufale se snažil vzdorovat proudu, jenž ho strhával, ale marně. Lebka si ho každým okamžikem vyžádá.

A pak potřetí zaslechl ten hlas. Nyní byl tišší, vzdálený, avšak on se silou vůle rozhodl, že mu porozumí, že tomu zvuku dá význam.

Krákání. Znělo to jako krákání. Byl to ten ptačí zvuk? Ne, nebyl. Musí to být něco jiného. Musí —

Svisť mávajících křídel; nečekaný závan větru ve tváři. Obrovské drápy obemýkající jeho tělo. Zahlédl nad sebou velkého ptáka, který ho zvedl a odnesl pryč od lebky-planety. To strašlivé, svítící oko se natočilo nahoru a sledovalo jeho únik s mrtvolnou zuřivostí.

Obrovitý pták opět zavřestěl. „Krá krá,“ jako by říkal.

Až na to, že to nebylo krákání.

Konečně si vzpomněl, kdo je.

Otevřel oči a zaskučel bolestí. Viděl jen tmu. Kdosi ho přidržoval. Cítil, jak mu na rty tlačí nějaký tvrdý předmět. Do vyprahlých úst se mu vřinula chladivá tekutina a on se málem zadusil, než ji spolkl.

Uvědomil si tiché šeplavé šplouchání vody olizující lodní kýl, jemné pohupování lodi na moři. Nebylo tomu tak dávno, co vykonal jinou plavbu, i když mu to nyní připadalo jako v jiném životě.

„Lež klidně,“ přikázal ocelově tvrdý hlas.

„Kdo —“ začal, ale ke rtům se mu přitiskl drsný prst a umlčel jej.

„Budeš žít. Ale až se příště probudíš, musíš být připraven se o sebe postarat. Rozumíš?“

„Ano,“ zachroptěl.

„Dobrá. Teď si odpočiň.“

Poslouchal, jak se zvuky pomalých, pevných kroků a okovů drh-noucích o dřevo vzdalují a slábnou.

Tentokrát, když si pro něj konečně přišel spánek, se mu nic nezdálo.

PŘED ŠESTATŘICETI LETY

Voli se opět zastavili.

Kayne hleděl na železnou oblohu a sledoval obláčky svého dechu. Každou chvíli otevřený vůz znovu vykodrcá na cestu na západ a jeho zraněnou nohou vyšlehnou nové výbuchy bodavé bolesti. Jeho únosci větší část dříku ulomili, ale hrot šípů zůstal vězet hluboko v koleni. Kožešiny pod ním byly nasáklé krví.

Třikrát ztratil vědomí. Pokaždé se probudil do světa čerstvého utrpení. Domníval se, že od pohromy na březích Ledovice uběhlo čtrnáct dní, ale bylo těžké nabýt jistoty, když bolest zatemňovala mysl. V žaludku mu kručelo, sáhl si dolů a nahmatal žebra trčící z vlněné tuniky, kterou mu dali. Jeho únosci mu občas donesli maso a chleba od večeře, ale to nestačilo. Měl hlad, ještě než ho zajali; nyní měl zatraceně blízko ke smrti hladem.

Někde poblíž na sněhu zakřúpaly kroky a pohlédla na něj známá tvář. Byl to ten vysoký mizera, který mu u řeky zachránil život.

„Jsme tady,“ zavrčel statný muž z Východního sáhu. Vous mu zhoustl a byl prorostlý ledem. Kayne cítil rozpaky ze své vlastní útlé postavy. Byl už dospělý muž, nebo k tomu měl dost blízko. Když nastal čas, nesl si tuto pravdu ve tváři, jak se na Horala slušelo.

„Tady?“ zopakoval a snažil se nedat najevo bolest v hlase.

„Kamenný srdce.“ Válečník mu položil na rameno masitou ruku. „Už brzy se setkáš s králem. Nejlíp, když si pohlídáš tu svoji náturu.“

Dva muži ho vytáhli z vozu a položili ho na zem. Jeden se sehnul, aby ho podepřel. Když mu Kayne přehodil ruku přes široká ramena, náhodou se dotkl poraněnou nohou sněhu a téměř zaskučel. Muž se nevraživě ušklíbl.

Napůl poskakoval, napůl se nechal vléct po špinavé stezce, která byla pod bílým příkrovem sotva vidět. Kayne se zoufale snažil nemyslet na běsnící oheň v koleni, a proto se v myšlenkách soustředil na Kamenné srdce. Hlavní město svou velikostí zastiňovalo vesničku, která bývala jeho domovem. Chatrče a menší usedlosti táhnoucí se kolem hradeb po obvodu města rychle ustoupily větším stavbám o dvou, dokonce i třech patrech. Malované vývěsní štíty ohlašovaly krčmy a kovárny, šípařství a veřejné domy. Byl zde dokonce i krámeček, který se věnoval čarodějnictví. V životě poznal jen jednu čarodějkou, svou tetu Namaru, která na něj dohlížela po tragické nehodě, při níž mu zahynula matka.

Zvědavé obličje sledovaly, jak si muži z Východního sáhu a jejich mladý zajatec razí cestu do středu města. Po zuby ozbrojení, pochmurní válečníci v kůži a kožešinách zanechali broušení čepele či hlídkování a zamračeným pohledem sledovali nově příchozí. Kolem nich se proplétaly ženy a dívky na pochůzkách a několik z nich, když měly za to, že se nikdo nedívá, Kaynovi věnovalo letmý pohled plný soucitu.

I když byl ranní vzduch mrazivý, Kayna štípal pot v očích. Byl v jednom ohni; kůži měl rozpálenější než pec. Zatnul zuby a tiskl válečníkovi vedle sebe rameno tak silně, až mu zběly prsty.

Po čase, který mu připadal jako věčnost, se před nimi otevřelo velké prostranství. Hned za ním se z mlhy vynořovaly nejasné obrysy největší budovy, jakou Kayne kdy viděl. Zaklonil hlavu a upřel zrak na vrchol vysoko nad sebou. Ať už to byl osud nebo náhoda, právě v té chvíli slunce prohlédlo skrze oblaka a odhalilo majestátní postavu, která na ně shlížela, ruce založené na prsou. Záhy se jim ztratil z dohledu, neboť slunce opět zmizelo.

Na prostranství se shromáždil početný zástup lidí. Když se přiblížili, dav se rozestoupil a do popředí vystoupil půltucet válečníků. Každý měl na sobě totéž brnění a nesl ocelové zbraně té nejvyšší jakosti. Všichni kráčeli s klidem válečných veteránů.

I když Kayne téměř omdléval bolestí, při pohledu na Šestku pocítil záchvěv vzrušení. Jako chlapec snil o tom, že až vyroste, stane se jedním z králových oblíbenců. Mnoho letních dnů se cvičil v soubojích s otcem a Kulhavým Renekem, který ovládal umění meče, i přesto, že si všichni dělali legraci z jeho koňské nohy.

Jedné tuhé zimy uspořádala vesnice Uthreft nájezd. Jeho otec rozhodl, že když je dost starý na to, aby se oháněl mečem, je dost starý i na to, aby zabil člověka. Pohled na ležícího zloděje, kterému právě vrazil do krku kopí, jehož rukojeť se chvěla jako slova obvinění vytrácející se umírajícímu na jazyku, Kaynovi zprotvil život válečníka na hodně dlouho poté.

„Přichází král Jagar,“ zahřměl jeden z Šestky zpoza své velké přílby. Králův muž odstoupil stranou a postavil se po boku dvou ze svých druhů. Ostatní tři udělali totéž a vytvořili jakousi malou čestnou stráž.

Válečník, jenž Kayna podepíral, poklekl na jedno koleno jako ostatní. „Dolů, kluku,“ zašeptal drsně.

Kayne polkl, sebral odvahu a pokusil se kleknout na své zdravé koleno. Když byl v půli cesty k zasněžené zemi, zraněná noha mu podklesla, on téměř přepadl dopředu a mozek mu zaplavil temně rudý výbuch šílené bolesti. Přihlížející lidé vyprskli smíchy, ale když se na Kayna snesl stín, rychle umkli.

Setřel si slzy z očí a zadíval se do hloubavého pohledu Jagara Moudrého.

Král Klyhor byl přesně takový, jakého si jej Kayne představoval. Široká ramena mu překrýval rudý sametový plášť, jenž byl vepředu mírně rozhalený, a byl pod ním vidět železný kyrys. Jagarova hustá hříva vlasů a úctyhodný plnovous byly sice značně prošedivělé, on však zůstával statným mužem na vrcholu tělesných sil.

Král si muže uvážlivě prohlédl, nakonec se zadíval na Kayna a setrval zrakem na jeho zraněném koleni. „Zůstaň, jak jsi, chlapče. Kdo je tu velitel?“

„Já, můj králi. Orgrim, kterému jeho druhové z hlídky říkají Kladivoch.“ Válečník, jenž Kaynovi u Ledovice ušetřil život, se uklonil a levou pěst si přitiskl k hrudi.

„Ty jsi Strážce?“

„Ano, můj králi.“

„Pověz, Kladivochu, jak se nám vede v Příkrajíně?“

„Na Východní sáh dotírají obři a divoké stvůry z Hřbetu. Představují hrozbu, ale my si poradíme se vším. Něco jiného jsou ale démoni. Jen za poslední rok jsme přišli o dvacet Strážců.“

„Jejich oběť nebude zapomenuta.“ Král vážně kývl ke Kaynovi. „Tenhleten je příliš mladý, než aby se stal Strážcem. Za jakým účelem ho sem přivádíš?“

„Kluc se jmenuje Brodar Kayne, patřil ke Skarnově skupině. Chytili jsme ho nedaleko Ledovice.“

Král se poškrábal v mohutném vousu. „Trest za loupežnictví je smrt provazem,“ řekl pomalu. „Krvavá stopa, kterou za sebou zanechal Skarn a jeho gang, pronikla až do Jezerního sáhu. Ti, kdo přežili, tvrdí, že jejich činy by klidně mohly být dílem démonů. Ženy, děti... novorozeňata... nedělají rozdíly. Takové zločiny zasluhují pouze jediný trest.“ Král zvedl ruku a pokynul mužům za sebou. „Přiveďte vězně.“

U vchodu do masivní budovy vypukl krátký rozruch a pak dopředu přitáhli vůz. Kayne jej mdle sledoval a zprvu nechápal, co vidí.

K plošině vozu byla připevněna proutěná konstrukce. Klec byla sotva větší než muž, který se tísnil uvnitř. Měl místo tak akorát na to, aby mírně natočil hlavu a podíval se ven na dav, který se mu posmíval. Tvář i hrud' měl vězeň pokryté mokvajícími boláky. Byl zřejmě u konce se silami, neměl ale, kam by se zhroutil; proutěná konstrukce jej nutila zůstat stát a zařezávala se mu hluboko do

odkrytého masa. Když se vůz přiblížil, zavanul z klece štiplavý puch výkalů a moči.

Když si Kayne konečně uvědomil, kdo je ten člověk v kleci, zalpal po dechu. Děrou mezi dvěma pruty čouhalo nadměrně velké ucho, červené tak, jako by bylo příliš dlouho vystaveno slunci. „Rudouch,“ zachroptěl.

„Znáš toho chlapce?“ zeptal se král. „Chytili ho poblíž Strážní tvrze.“

„Rudouch nikomu nic neudělal,“ namítl Kayne. „Ke Skarnovi jsme se přidali teprve loni na podzim. Nevěděli jsme, že je to vrah.“

Král se zamračil. „Přesto jsi však byl loupežník. Jakého zločinu ses dopustil, že tě vypověděli z vesnice?“

„Nevyhostili mě,“ odpověděl Kayne prudce. Nyní ho již nespravedlnost, která se stala Rudouchovi, a posměšné tváře v davu začínaly dopalovat. „Mojí vesnici napadli démoni. Všichni zemřeli. Táta, můj mladší bratr a teta. Všichni až na mě. Nikdy jsem nezabil člověka, kromě jednoho, a k tomu mě donutil otec.“

Král zvedl obočí. „Jak se jmenovala ta vesnice?“

Kayne cítil, že se mu co nevidět nahnou slzy do očí. Vztekla si je otřel. „Úvalov.“

Král vrhl letmý pohled na Orgrima, který pomalu přikývl. „Úvalov byl zamořen před třemi lety, můj králi. Nikdo nepřežil.“

„Zdá se, že tento mladík naznačuje něco jiného.“ Král si opět pohladil vous a zahleděl se do dálky, jako kdyby řešil nějakou složitou otázku. „Pro tebe to znamená provaz, chlapče,“ řekl konečně. „Spravedlnost si žádá, abys podstoupil trest klecí, avšak nemohu nebrat v úvahu tvůj věk nebo možnost, že nám snad říkáš pravdu.“

Orgrim si hlasitě odkašlal. „Odpusťte, králi, ale rád bych vás požádal o milost pro mladého Kayna. Nevypadá marně. Strážci mají nouzi o dobré muže.“

Král Jagar smutně potřásl hlavou. „Strážce musí být silné mysli a ovládat meč. Tento hoch nanejvýš předvedl slabý úsudek ve volbě svých přátel.“

„Pak tedy ať sám dokáže, jestli ob stojí.“

Ten hlas jako by se rozléhal všude kolem nich, hluboký jako horské údolí. Všichni přítomní okamžitě poklekli, kromě krále, jenž sklonil hlavu. Na prostranství vkračela postava, která vypadala jako zrozená z velkých ság o Fordorovi a Grazztu Šedoceli, legenda, která se stala skutečností.

Stanul mezi nimi Šaman.

Byl menší než Jagar a několik mužů z Šestky, ale žádný z nich se nemohl rovnat Magelordově mohutné, rozložené postavě. Masivní ruce složené na hladké hrudi byly tlusté jako klády. Šaman měl na sobě pouze rozedrané krátké kalhoty, a ačkoli u sebe neměl zbraň, na světě nebyl válečník, který se mu mohl postavit. V Klyhorách, které ohraničovaly svět na dalekém severu, bylo jeho slovo zákonem.

„Zkouška soubojem,“ prohlásil Šaman barytonem, který se nesl po celé délce prostranství. Ukázal tlustým prstem na Rudoucha v krutém vězení na voze. „Pusťte ho.“

Na Magelordův rozkaz se hrstka mužů pustila sekerami a meči do klece, přesekali tlusté pruty a roztáhli ji. Trvalo to několik minut a bylo kolem toho spousta bručení a klení, nakonec se ale zbytky klece porouchely k zemi, Rudouch se zapotácel a byl by se sesunul přímo do sněhu, nebýt dvou urostlých bojovníků, kteří jej chytli za ruce.

„Zkouška soubojem,“ opakoval Šaman. „Jeden z vás zabije toho druhého a dokáže, že je hoden života. Kdo prohraje, zhyne, jak se na slabé patří.“

Kayne zakroutil hlavou. „Rudouch je můj přítel. Nebudu se s ním bít.“

V Šamanově pohledu se nebezpečně zablýsklo. „V srdci bojovníka není pro strach místo.“

Kayne se mu díval přímo do očí. „Já se nikoho nebojím. Ani vás ne.“

V davu to zašumělo a lidé poodstoupili z dosahu mohutného Magelorda, jako kdyby byl jednou z velkých ohňových hor

v Černém sáhu, jež hrozí výbuchem. Zato Šaman vypadal ledově klidný. „Dejte každému dýku,“ zabručel.

Kaynovi vtiskli do dlaně zubaté ostří. Rudouch dostal podobnou zbraň. Vytáhlý zloděj dobytka byl o jeden nebo dva roky starší, stejně vysoký, ale méně urostlý, i když v situaci, kdy byli oba polomrtví hladem, to nehrálo příliš velkou roli.

„Tohle já neudělám,“ zašeptal Kayne. Odhodil dýku.

Jeho skutek se však nesetkal s očekávanou odezvou. V Rudouchově tváři viděl zvláštní pohled, který mu připomněl jedno dávné odpoledne. Tehdy na něj bezdůvodně zaútočil jeden ze psů, které měli doma. Otec vzal psa do lesa a vrátil se o hodinu později s rukama od krve. Řekl jen tolik, že pes byl zlý.

Když k němu Rudouch, jemůž po bradě tekly sliny, klopýtavými kroky vyrazil, Kayne věděl, že v přítelově nitru se cosi zlomilo, stejně jako se to tehdy stalo jejich psovi.

Rudouch se na něj vrhl s napřaženou dýkou. Kayne se snažil uskakovat dozadu, pryč od dorážejícího ostří, avšak zakopl a padl tváří do sněhu. Bolest byla nesnesitelná, podařilo se mu však obrátit se včas na záda a zhlédnout, jak se k němu Rudouch řítí. V zoufalství vystrčil ruku, chytil svého běsnícího přítele za kotník a trhl jím. Rudouch se skácel na zem vedle něj.

„To jsem já,“ zasípal Kayne. „Co to ksakru děláš —“

Rudouch se rozmáchl a bodl. Kayne ránu zastavil předloktím, a když se mu ocel vnořila hluboko do masa, vztekle zabručel. Od táhl paži dál o tělo, vykroutil Rudouchovi dýku z ruky a už se oba váleli ve sněhu. Kayne byl silnější, ale jeho soupeř bojoval jako vzteklé zvíře. Rudouch se překulil na hlavici šípu, který Kaynovi vězel v koleni, a ten zaťal zuby tak silně, že si málem ukousl jazyk.

Zmocnil se ho náhlý běs. Praštil Rudoucha loktem do nosu a pak ho udeřil čelem do hrudi. Tento krátký příval úderů Rudoucha omráčil na dost dlouho, aby se na něj Kayne převálil, a pak ho už jen bil pěstmi a kousal, mysl zatemněnou vztekem. Cosi vyplivl, zachytil letmým pohledem, jak to klouže po sněhu a zanechává to

po sobě krvavou stopu, a uvědomil si, že je to přítelovo kvěťákové ucho. Ucítil v ústech chrupavku a málem se pozvracel.

Ukázalo se, že v tu chvíli přišel o svou převahu. Jakoby odnikud se přihnaly špinavé nehty a vyškrábaly mu do tváří řady rýh. Rudouch ho píchl do oka a na nějakou dobu jej připravil o zrak.

Kayna opět zachvátil vztek.

Odrazil Rudouchovy drápající ruce. V okamžiku strašlivého prozření zahlédl kámen zpola ukrytý ve sněhu. Natáhl se pro něj, vydloubl ho ze země a praštil jím Rudoucha do hlavy. Jeho přítel se sesul k zemi, ale Kayne neváhal. Tloukl Rudoucha znovu a znovu, jeho běsnění jej zcela pohltilo a on přestal vnímat okolní svět, jen praskání kosti, která se postupně bortila pod úderý kamene.

Rudá mlha pozvolna ustoupila. Podíval se na ruce zrudlé prolitou krví. Pak se svalil z Rudouchova těla a vyzvracel to málo, co měl v žaludku.

Padl na něj temný stín. Otočil hlavu a podíval se Šamanovi do jeho bezcitných očí. „Ty,“ řekl dunivým hlasem Magelord, „jsi prokázal silného ducha. Napravím tvé tělo, abys mohl sloužit svému králi v Příkrajíně.“ Mohutná postava se sehnula a položila mu na poraněné koleno dlaně, ve kterých plápolal žlutý oheň. Ze zakleslého hrotu začal stoupat dým a pak vzplál.

Kayne křičel, dokud si pro něj nepřišla temnota.

DIVOŠI

Devět dní poté, co opustili Popelov, se protrhla nebesa.

Jednu chvíli šli po hřebenu holých kopců ve žhnoucím odpoledním slunci. Okamžik nato se zdálo, že snad slunce vypadlo z oblohy a obzor zčernal. První kapky dopadly váhavě a zvedly liknavé obláčky rezavě zbarveného prachu, brzy se však strhla běsnící průtrž mračen a oni promokli na kost.

Kayne se choulil v sedle a poslouchal hlomoz deště šlehajícího do rozpálených kamenů a čvachtání koňských kopyt, jak se zvíře plahočilo proti proudu. Brick jel poblíž, na pihovaté tváři výraz utrpení. Uplynulo pět dní od chvíle, kdy naposledy viděli jeho strýce, který je z velké dálky sledoval. Brick se očividně domníval — alespoň výraz v jeho tváři o tom svědčil —, že Glaston pronásledování nejspíš vzdal.

Kayne měl podezření, že nikoli. Tady daleko na západě nebyla nouze o skryté úžlabiny a ostře stoupající skaliska. Zkušený stopař se před nimi snadno mohl skrýt, zvláště pokud znal charakter krajiny.

Pokud šlo o Bricka, zdálo se, že je vede správně. Vyhnuli se dalším potížím, i když bandité neměli důvod odvažovat se tak blízko k pobřeží. V Zemích nikoho na východě měli spoustu příležitostí, aby podnikali smělé výpady na menší, chabě chráněné osady.

Kayne se opět letmo ohlédl po Brickovi. Mladý bandita se tvářil tak zachmuřeně, že Kayne bezděky pocítil záchvěv lítosti. „Dobrý?“ zabručel tak, aby ho bylo v bouřce slyšet.

Brick pohnul ústy, ale jeho slova se ztratila v rachotících přívalích vody, která Kaynovi tekla do uší.

„Co? Neslyšel jsem,“ zavolal.

„Říkám, že jsem v pořádku!“ křičel Brick. Neposedné zrzavé vlasy měl přilepené k čelu. Kayna překvapilo, když se dověděl, že Brickovi je sotva třináct zim. Na svůj věk byl vysoký.

„Hm.“ Kayne potřásl hlavou ze strany na stranu, ale vodu z uší se mu vytřepat nepodařilo.

Oba dva mlčky pokračovali dál v mírném klusu. Země byla v dešti kluzká. Poslední, co potřebovali, bylo, aby jeden z koní spadl a zlomil si nohu.

Jerek, který jel opodál před nimi, náhle prudce zastavil. Vlk se neotáčel, jen varovně zvedl ruku. Kayne okamžitě přitáhl koni uzdu a Brick také. Uvolnili chlapci zápěstí den poté, co ho zajali. Byl to obratný jezdec a mohl by oběma Horalům ujet, kdyby si to umínil, ale Kayne na hochovi viděl cosi, čemu, jak se domníval, mohl věřit.

„Tam nahoře se cosi pohnulo,“ zavrčel Jerek a ukázal bradou na kopce za nimi zahalené v dešti.

Brick si rychlým pohybem shrnul vlasy z očí a podíval se na stoupající skalnatý hřbet. „Horolidi,“ zašeptal.

Kayne přimhouřil oči. Ale neviděl vůbec nic. „Horolidi?“

„Divoši. Žijou v kopcích, někdy pod nima.“

Kayново čelo se pokrylo vráskami. „Jsou nebezpečný?“

„Ano.“

Kayne se poškrábal na strništi. „A tebe nenapadlo nás varovat, nebo se jim v bezpečný vzdálenosti vyhnout. Prostě jsi to neodhad, je to tak?“

„Neměli by být tak daleko na západě,“ vysvětloval Brick. „Možná že sem utekli před Asanderem. Zabil hodně lidí z jejich rodu.“

Kayne sáhl dozadu, jednu ruku položil na jílec meče a druhou na otěže. „S tím už teď nic nenaděláme,“ řekl a otřel si dešťovou vodu z očí. „Nejlíp, když vyrazíme, než —“

Vtom se úbočím prohnal obrovský balvan a jen o vlásek minul Brickova koně. Zvíře nervózně zafrkalo. Dřív než se nadáli, řítily se dolů s rachotem další kameny. Jeden z nich zasáhl Brickova koně do boku a ten začal divoce vyhazovat ze sedla. Mladý bandita se držel ze všech sil, ale kůň jej shodil jediným mocným kopnutím. Chlapec narazil hlavou o zem a zůstal ležet bez hnutí. Brickův kůň tryskem vyrazil pryč a zmizel za závojem deště.

Nahore před Jerekem se cosi pohnulo. Vlk popohnal koně vpřed a déšť polkl i jeho, takže Kayne zůstal s hochem ležícím na zemi sám. „Sakra,“ řekl.

Seskočil ze sedla, nevšímal si ostré bolesti v kolenou a spěchal za Brickem. Dolů po svahu dál poskakovaly kameny. Těsně nad okem jej udeřil oblázek a za chvíli již z víček setřásal nejen vodu, ale i krev. „Seš v pořádku?“ zabručel.

Brick se probral a posadil se. Trhl sebou, třel si rukou týl a pak si dlaň prohlédl. Měl na ní temnou šmouhu. „Krvácím,“ řekl slabým hlasem.

„Budeš žít. Jeden by nevěřil, jak těžký je někomu prorazit lebku.“ Kayne se rozhlédl, ale po Brickovu koni nebylo ani vidu ani slechu. „Vypadá to, že pojedíš se mnou. Tak pojď, pomůžu ti.“

Chystali se vsednout na jeho hnědou klisnu, když se náhle opět přiřítíl Jerek, stál ve třmenech a ze seker mu kapaly kapky krve. „Jsme vobklíčený,“ zavrčel Vlk. Vtom mu kolem holé hlavy prosvíštl kámen velký jak pěst. Jerek střelil po Kaynovi pohledem, který starý Horal moc dobře znal.

Brodar Kayne opět slezl z koně a tentokrát tasil meč. Brick šátral ve vaku u sedla a hledal luk. Kayna napadlo ho varovat, aby nechal zbraň zbraní, ale nakonec se rozhodl, že bude mlčet. Někdy člověk musí věřit svým instinktům.

„Tady je máme,“ odplivl si Jerek. S vražedným pohledem a zjizveným obličejem potřísněným od krve vypadal jak přízrak z nějakého zlého snu. Přinejmenším v tomto se mu půltucet divochů, kteří se zničehonic vyřítili z nepolevujícího deště, naprosto vyrovnal.

Horolidi byli nazí, jak je příroda stvořila. Špinavé vlasy ozdobené prstními kůstkami a jinými podivnostmi jim sahaly do půl pasu. Jeden byl výrazně menší než ostatní a Kaynovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to žena. Razila si cestu kupředu po boku mužů, jejichž scvrknutá pohlaví se téměř ztrácela v neobyčejně hustém ochlupení, a povadlé mokré prsy jí pleskaly o břicho. Každý z divochů svíral v nadměrně rostlé ruce tlustou dřevěnou palici nebo kámen.

„Grrr,“ zavrčel divoch, který stál nejbližší a jenž měl čelist vystouplou víc, než je zdravo. Potrásl na Horaly a jejich průvodce kyjem. Žena zasyčela.

Jerek si odplívl jejich směrem. „Běžte do háje. Jednoho z vás, vy blbci, už jsem zabil. Ještě jednou tím na mě mávni a narvu ti to do prdele.“

Kayne položil příteli ruku na rameno. „Počkej, třeba to půjde udělat po dobrým,“ zašeptal. Sklonil meč a opřel ho hrotem o zem. „Nechceme vám ublížit,“ zavolal přátelsky. Ukázal na sever. „Jen tudy projíždíme.“

„Grrr,“ řekl opět nejurostlejší z horolidů. Odhalil řadu přerostlých zubů a udeřil se do chlupaté hrudi.

Kayne se otočil k Brickovi. „Co říká?“

Mladý bandita pokrčil úzkými rameny. Na tětivě už měl zasažený šíp.

„Tak tedy dobrá,“ vykřikl Kayne a udělal krok dopředu. „Nechceme nepřijemnosti a krom toho, v tomhle podělaným počasí se nehodí bojovat. Vašeho mrtvého přítele je nám líto. Ztratili jsme koně, takže bych řek, že jsme si kvit, co? Co vy na to?“

Divoši se na sebe podívali a pak začali hýkat a hulákat a bouchat zbraněmi o zem. Žena zvedla ruku a všichni, kromě toho největšího, ztichli. Zavrčela a pleskla ho přes zátylek a on s fňuknutím zmlkl.

Z Kayna na okamžik spadlo napětí. Zdálo se, že dokonce i mezi těmito krutými divochy muž ví, kdy má poslouchat svou ženu nebo

matku. Nejspíš to v těchto končinách bude jedna a tatáž, pomyslel si, když viděl, že ty bestie jsou si záhadně podobné.

Horožena si ho zamyšleně prohlížela. Pak poodstoupila a dřep-la si, jako kdyby se chystala plazit po zemi.

Kayne potřásl lítostivě hlavou. „To není třeba. Byla to naše chyba, neměli jsme jezdit přes vaše —“

Vtom žena vymrštila ruku a něco po něm hodila. Následovalo zlověstné plesnutí. Kayne přimhouřil oči a podíval se na čerstvé lejno, které se mu rozmázlo na košili z vydělávané kůže. Ostatní divoši zakvíleli a pak také oni začali házet slizké hnědé výkaly nebo si exkrementy roztírali po těle.

„To se mi snad kurva jenom zdá,“ zachraptěl Jerek znechuceně. Než stačil Kayne odpovédět, divoši se na ně vyřítili. Jeden z nich padl k zemi s Brickovým šípem v oku a pak už před Kaynem stáli dva páchnoucí mizerové a s ohromnou silou se po něm rozmachovali. Z rány nad okem mu stále tekla krev, napůl oslepený odrážel rány tak silné, že by drtily kosti, a ustupoval k hřebenu. Odrazil úder palicí, který mu mířil na hlavu. Rána mu málem vyrazila meč z rukou, které rychle slábly.

„Dobrá,“ štěkl přes zatnuté zuby. „Snažil jsem se být rozumný.“ Vymrštil nohu a divochovi stojícímu blíž zasadil tvrdý kopanec do rozkroku. Horomужovy oči se zahleděly do ztracena a jeho zvířecká tvář se zkrivila bolestí. Kayne si hřbetem ruky setřel krev z poraněného oka a pak omráčeného divocha rozsekl od krku k hrudní kosti. Byl to dobrý zásah a zasloužil by si spokojené zamručení, jen kdyby mu meč neuvízl v divochově ráně.

„Sakra,“ trhl ještě jednou. Meč se ani nepohnul.

Druhý divoch do něj vrazil jako neřízený vůz. Kaynovi při dopadu na skalnatou stěnu za ním křuplo v zádech, vyrazil si dech a meč mu vyklouzl z vlhké ruky.

Horomуж mu obrovitými dlaněmi obemkl hrdlo, přitlačil ho k náspu a ústy potřísněnými výkaly a hnědými zuby mu chňapal po tváři. Kayne se snažil páčením prsty uvolnit, ale bestie měla sílu

za deset válečníků. Zdálo se, že každý, s kým v poslední době bojoval, je silnější. Tady to má, opět ho přemohl mladší a mocnější muž.

Přesto. On je Brodar Kayne a nejmenovali ho kdysi Mečem severu jen tak pro nic za nic.

Pustil mužovo zápěstí a chňapl jej za špinavou hřívu. Divoch stiskl pevněji, ale Kayne nebral strašlivý tlak na vědomí a prudce škulbl za kostěný amulet ve vlasech. Zůstal mu v ruce spolu s chomáčem slizkých, černých pramínků. Obrátil jej v třesoucí se dlani ostrým hrotem nahoru.

Pak bodl vši silou, která mu zbývala. Vrazil kost tomu parchantovi do levé nosní dírký.

Divoch zavyl bolestí a skryl si tvář v dlaních. Kayne se na něj vrhl a oba dva padli do velké kaluže. Kayne odštěpek kosti opět zvedl a zabořil jej divochovi do krku. Když ucítil, jak proniká masem, zaskřípal zuby. Pak kostí prudce trhl stranou.

Nebylo to tak snadné jako čepelí. Chvilí trvalo, než divochovi prořízl hrdlo, než se křik změnil v chropot a než nastalo ticho.

Kayne se odvalil z těla. Kousek opodál padla tvář k zemi mrtvola dalšího divocha, kterému z hrudi trčel šíp. Brick mířil lukem na divošku, která se k němu přibližovala.

„Zastřel ji, chlapče,“ pokusil se Kayne vykřiknout, ale vyšlo z něj spíš trhané zasípání. Bolelo ho v prsou a nemohl popadnout dech.

„Je to žena!“ zavolal Brick. Zdál se zmatený a nemálo vystrašený. Divoženka na něj syčela a napřahovala palici pobitou hřeby a střepy skla.

Brick se zapotácel a vtom se zničehonic objevil Jerek, svalnaté ruce potřísněné krví. Rozmáchnutou palici, která mířila hochovi na hlavu, zachytil mezi své sekery, vykroutil ji divošce ze sevření a odhodil ji stranou. Horožená si odplivla, zavřela a s pohledem plným nenávisti se pokusila zjizveného válečníka kousnout, až jí od brady odstříkovaly sliny.

Udeřil ji hlavou do tváře.

„Děvko bláznivá,“ zamručel, když s cáknutím dopadla na zem.

Kayne k nim doklopýtal. Žena ještě žila, soudě podle povislých prsů, které se zvedaly a klesaly, avšak zbytek nemohl být mrtvější.

„Kayne, seš v pořádku?“ Jerek se tvářil podivně. Téměř jako by mu něco dělalo starosti.

„Dobry,“ zalhal starý válečník. Bolest v prsou už přestala, teď ale cítil lehkou závrať — jako kdyby měl potřebu si lehnout.

Chvilí jen tak tiše stáli. „Brickův kuň vzal roha,“ řekl Jerek nakonec.

Kayne přikývl. Pocit závratě začínal slábnout. „Může jet se mnou.“ Přešel pomalu ke své klisně. Zvíře trpělivě čekalo, krveprolití je nijak nevyvedlo z klidu. Jerek šel pro svého hřebce, který rozpustile pohazoval hlavou.

Brick přešel za nimi, v zelených očích utrápený pohled. Je to asi poprvé, co někoho zabil, napadlo Kayna. Smutně potřásl hlavou. S každým se dřív nebo později svět přestane mazlit. Váhal a pak Brickovi jemně položil ruku na rameno. „Chlapče.“

Mladý bandita zamrkal. „Ano?“

„Docela by se mi hodilo, kdyby mi někdo píchnul, támhle mám zaseknutý meč.“

K všeobecné úlevě později odpoledne průtrž mračen konečně ustala. S každým klapnutím vylétaly koním zpod podkov velké stříkance vody, ale Horalové se neodvažovali zpomalit. Před setměním chtěli mít kopce z dohledu.

Kaynovi konečně přestala krváčet rána nad okem, ale příšerně páchla. Brick vzadu za ním ani nemukl. Měl na hlavě bouli velkou jako vejce. Mysleli tu na svá zranění, tu na divochy, kteří mohli kdykoli zaútočit, a ani jednomu nebylo příliš do řeči.

To se změnilo, jakmile Brick zahlédl cosi na východě.

„Strejda?“ zeptal se Kayne. On sám rozeznával jen slabou šmouhu, ale náhlá proměna v chlapcově výrazu mluvila sama za sebe.

Brick se šťastně zazubil. „Já věděl, že mě neopustíš.“

„O tom jsem nikdy nepochyboval. Ale pamatuj, na něčem jsme se dohodli.“

Mladík se na něj vyčítavě podíval. „Já svoje slovo dodržím.“

„To jsem si myslel. Jinak bych ti nikdy nevracel ten luk.“

„Já... Já nikoho předtím nezabil.“

Kayne přikývl. Čekal to. „Udělalš, co bylo třeba,“ řekl nevzrušeně. „Ti divoši nám nedali moc na výběr. Je spousta pochybných důvodů, proč někoho zabít, ale sebeobrana mezi nimi nikdy nebyla. Doufám, že ty ostatní se nebudeš muset nikdy učit.“

„Kolik lidí jste zabil?“

Kayne se zadíval do dálky. „Snažím se na to nemyslet.“

Chvilí jeli dál mlčky, Jerek kousek před nimi. Smrákající se obloha byla průzračná jak jezerní hladina. Byl to příslib nádherného zítřka.

„Doufám, že je najdete. Vaši ženu a kluka.“

Kayne vrhl na Bricka letmý, překvapený pohled. Bandita se tvářil tesklivě. Nejspíš vzpomínal na někoho z rodiny. „To taky doufám,“ řekl Kayne. „Máš matku nebo otce?“

„Ne. Jsou oba mrtví.“

„To je mně líto.“

„Zavraždili je,“ dodal Brick. „Během Války za sjednocení, kdy Asander spojil všechny Zlozemě pod svůj prapor. Tehdy jsem byl ještě mimino. Vychoval mě strýček Glaston.“

„S banditou, jako je tvůj strejda, jsem se teda ještě nesetkal.“

Brickovi se rozjasnila tvář a Kayne se musel usmát, neboť věděl, že ho co nevidět čeká nějaké vyprávění. Magnar byl kdysi také takový. Běžel za otcem, aby se s ním přivítal, oči mu svítily vzrušením a celý hořel nedočkavostí, jen aby se podělil o všechny rošťárny, které s ostatními chlupci vyvedli a o nichž jejich matky neměly ani ponětí. Kayne si vzpomněl na chvíli, kdy se mu syn přestal svěrovat. Kdykoliv k němu vešel do pokoje, uzavřel se do sebe. Kaynův úsměv pozvolna vyprchal.

„Asi tomu nebudete věřit,“ začal Brick mladickým hlasem plným nadšení, „ale moji dávní předkové byli šlechtici z Přístavu králů.“

„Přístav králů?“

„Hlavní město Andarru. Bývalo to nejmocnější království na severu. Teda, kromě Mal-Torradu.“

„Andarr je dvacet stop pod vodou. Je tam už pět set let.“

„Když zemi zaplavilo moře, ne všichni umřeli. Moji předkové smrti unikli a pomohli založit Země nikoho.“

„Jo?“

„Pomohli penězi při výstavbě Emmeringu. Ale když ho postavili, osadníci je z města vyhnali.“

Kayne zabručel na znamení, aby mladý bandita pokračoval. Zvedl ruku a zakryl si oči před sluncem. Po chlapcově strýci nebylo ani památky.

„Obyvatelé města odmítli řídit se pravidly mých předků,“ vysvětloval Brick. Pokud si strýcova náhlého zmizení všiml, nedával to nijak najevo. „Prohlásili, že v Zemích nikoho se nebude nikdo nikdy před nikým klanět.“

„To mi nepřipadá jako moc vděčný chování z jejich strany,“ řekl Kayne, i když v duchu si pomyslel, že ti osadníci byli v právu. Strávil nějaký ten měsíc v Dorminii a viděl několik věcí, na které nebyl moc pyšný. Pokud šlo o něj, pak každá společnost, která nechá umírat děti hladem na ulici, zatímco hrstka lidí tloustne, potřebuje nápravu.

„Moje rodina má modrou krev,“ řekl Brick. „Proto dal král banditů zavraždit mé rodiče. Věštkyňě pronesla pro potomky Andarru proroctví.“

Kayne zvedl obočí. „Proroctví, jo?“

Brick přikývl. „Věštkyňě předpověděla, že jednoho dne se vrátí skuteční vládcové severu a očistí zemi v bouři krve a ohně. Říkala, že to celé spustím já. Nebo tak mi to aspoň říkal strýček. Byly mi sotva čtyři a skoro si na to nepamatuju.“

Kayne nic neříkal. Chlapcův příběh vypadal nepravděpodobně: mnohem spíš to znělo jako výplod strýčkovy bujné fantazie.

Padesát yardů před nimi Jerek na hřebci zpomalil do kroku. Vlk se otočil v sedle a ukázal na cosi vedle hrbolaté stezky, po které jeli. Bylo to tělo jednoho horočlověka, nohy měl rozdrcené a místo hlavy krvavou kaši.

Mlčky jeli dál a minuli další dvě těla. Jedno bylo surově potlučené nějakým tupým předmětem. Druhé mělo nohy nepřirozeně roztažené, pánev rozškubnutou po úderu kdoví čím. Kayne se zamračil. „Míváte tu tak daleko na jihu obry?“ zeptal se Bricka. Zrzavý hoch potřásl hlavou a nervózně sebou zavrtěl.

O chvíli později spatřili strůjce krveprolití.

„Počkej tady,“ zavrčel Kayne na Bricka. Vyměnili si pohled s Jerkem a sklouzli z koní, tváře ztuhlé v zachmuřeném výrazu.

Zabiják nehnutě stál uprostřed cesty. Za poslední měsíce viděl Kayne pěknou řádku hromotluků — i když žádný nebyl tak velký jako obludný Sumnianský generál, který vedl útok na Dorminii —, měl však za to, že cizinec, který je v tu chvíli pozoroval, se kterémukoli z nich mohl prostou silou vyrovnat. Pod zelenou pokožkou mu hrály obrovské svaly, v pěstích velkých jako kýty svíral palici pobitou hřeby a tak velkou, že i Kaynův široký meč vedle ní vypadal jak kord šlechtického floutka. Ten podivný, člověku podobný tvor vyhlížel ještě divočeji než horolidi, měl vystouplou čelist a zpod horního pysku mu trčely dva kly, ale Kayne zahlédl za jeho jantarovýma očima bystrou mysl.

„Na sever?“ zeptal se Kayne nenuceně. Cizinec ze sebe vydal cosi mezi bručením a zasténáním.

„Na něco se tě ptal.“ Jerek udělal krok dopředu, sekery zvednuté.

Cizincovy žluté oči se nebezpečně zúžily, ale nakonec přikývl. Pak vrhl letmý pohled na vak, který ležel opodál na zemi. Uvnitř bylo cosi kulatého a objemného.

„Neřek bys nám, co v tom je?“ zeptal se Kayne.

Cizinec vydal další skučivý zvuk. Výhrůžně potřásl masivní palicí v ruku. Z železných hrotů, kterými byla pobitá, visely cáry masa. Jeden cár, kus kůže s umaštěnými vlasy, se při tom mávání odlepil.

„Nemá jazyk,“ pípł najednou Brick. „Proto skučí. Nemůže mluvit.“

Kayne se podíval z Bricka na velkého zeleného válečníka. „Na vás tihle divoši taky útočí?“

Cizinec opět kývl, udělal levou rukou několik pohybů a nakonec ji sevřel v pěst.

Brick se obrátil ke Kaynovi. „Říká, že neměl jinou možnost než je zabít. Horolidi si mysleli, že je démon.“

„Jak to víš?“

„Král banditů vyřízne jazyk každému, kdo se proti němu opováží něco říct. Raff a Slater mě naučili znakovou řeč.“

Kayne se otočil zpátky k cizinci. „Koně nemáš?“

Cizinec zavrtěl hlavou, ukázal ke kopcům a přešel si tlustým palcem přes hrdlo.

„Takže ti zabili koníka. A teď musíš po svejch.“ Kayne ukázal na vak. „Pěkná fuška, tahat se támhle s tím.“

Ta slova si vysloužila podezřívavý pohled, ale cizinec nakonec přitakal.

Kayne se podíval na Bricka a potom na Jereka. Chlapec vypadal zmateně. Jerek pochmurně zavrtěl hlavou a střelil po Kaynovi pohledem, který starší muž dobře znal.

Kayne váhal. „Mohli bysme jet spolu,“ řekl nakonec a dobře přitom věděl, co na sebe přivolává. „Než vypadnem ze Zlozemě. Už je to jenom kousek.“

Jen to dořekl, Jerek si znechuceně povzdychl. „Sakra, to jsem si moh myslet,“ zachraptěl. „Ještě nejsme ani ve čtvrtině cesty do Klyhor a už nabíráme banditskýho sirotka a jakýhosi zelenýho parchanta jako nějakej potulnej cirkus. To už se můžem rovnou vrátit do Dorminie, schrstit nějakou jednohrou couru, nebo třeba grupu trpajzlíků. Mě podrž.“

„Klid, Vlku,“ zašeptal Kayne příteli. „Pomoc by se nám mohla hodit, jestli na nás ti divoši znova zkusej svoje štěstí. A já bych docela rád věděl, co je v tom pytli.“

„Já ti povím, co v tom pytli je,“ zaskřípal zuby Jerek. „Rozsekaná mrtvola nebo nějaký podobný sajrajt, bude pro nás lepší, když nebudem vědět, co to je. Vždycky to tak je.“

„Možná máš recht. Ale dejme mu šanci.“

Jerek si odplivl. „Parchant páchne hůř než ti horolidi. Drž ho vode mě dál.“ Když Vlk trochu ulevil svému vzteku, opět se k nim otočil zády a odkráčel ke svému koni.

Kayne přešel k zelenému bojovníkovi. „Já jsem Kayne. Tady klukovi říkaj Brick. Můj kámoš Jerek. Nevšímej si ho, chvíli mu trvá, než si zvykne na nový tváře. Jak se jmenuješ, příteli?“

Cizinec odpověděl mručením, znělo to jako něco mezi krávou v posledním tažení a vyprazdňujícím se medvědem.

Kayne zdvořile poslouchal. Pak se tázavě podíval na Bricka, který pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Eh, tak tě teda rád poznávám.“ Vystrčil ruku směrem k cizinci, jenž ji po krátkém zaváhání stiskl. Sevření bylo tak drtivé, až sebou starý Horal trhl. Nejistě si odkašlal. „Já, ehm... nebude ti doufám vadit, když ti budem říkat Bručoun?“

KRÁL ŘEZNÍK

Město páchlo smrtí.

Yllandris spěchala k západní bráně, hlavu těsně ovázanou purpurovým šátkem. Hedvábný šat měla ušpiněný, potřísněný zaslou krví a stále vlhký od slz. Čím blíž byla bráně, tím byl hluk bitevní vřavy silnější. Zpoza hradeb Kamenného srdce ozvěnou doléhal křik umírajících a vytí Bratrů.

Když Yllandris běžela po okraji velké jámy kousek za branou, musela si dát ruku k ústům, přestože si povytáhla kápi. Na hromadě v ní ležela naházená těla, Horalové, zvířata a sem tam dokonce i démoni, odporná stvoření barvy hnijícího syrového masa. Nad mrtvolami padlých válečníků a Bratrů bzučelo hejno tlustých černých much, ale dokonce i ty se držely stranou od mokvajících pozůstatků démonů.

Yllandris zahlédla hromádku kostí v rohu jámy a potlačila náhlý vzlyk. Odvrátila pohled a snažila se zadržet příval čerstvých slz. Do mysli se jí vkradla vzpomínka na tváře tří dětí, které byla nucena přivést Poslovi.

„Ty pláčeš?“ zeptal se mladý hlas. Yllandris si rychle otřela tvář a viděla, že k ní mluví Corinn, dívka stará asi dvanáct zim, která nedávno osiřela; před týdnem jí v boji proti Šamanovým silám zahynul otec.

„To je jen smítko v oku,“ zalhala Yllandris. „Co tu děláš? Tady není pro děti bezpečno.“

„Já nejsem dítě,“ řekla Corinn. „Už je ze mě skoro dospělá žena.“